

NAŠALUČ

JUBILEJNA ŠTEVILKA

10. LETNIK

6

BOGATA VSEBINA TE ŠTEVILKE

vas seznanja z dogodki in vprašanji:

Deset let našega izseljenskega lista

Lepo uspela prireditev 1. maja naših mladih v Porurju na Nemškem

Blagoslovitev in razvitje zastave društva »Slomšek« v Belgiji

Otvoritev slovenskega šolskega tečaja v Bedfordu na Angleškem

Starosta Slovencev v Belgiji je slavil diamantno poroko 35-letnica delovanja Društva sv. Barbare v Sallauminis v severni Franciji

Tradicionalna »Slovenska prireditev« v Charleroi (Belgija) v novi dvorani

Spet dve poroki med rojaki v Nici na Francoskem
Letošnje šmarnice med rojaki okoli Aumetza v Franciji
60-letnica monsignorja Grimsa in letošnje romanje v Habsterdick

Vrsta ženinov in nevest med našimi po Vestfaliji

Slovenska služba božja odslej tudi v Öldheimu pri Stuttgartu v Nemčiji

»Zvon« nizozemskih Slovencev na krasnem izletu po Luksemburgu

Društvo sv. Barbare v Bruay (Pas-de-Calais) v Franciji je dopolnilo 35 let

Jubilej Zveznega predsednika Blaža Zupančiča
Veseli dogodek v nekaterih naših izseljenskih družinah: rojstvo ...

Spet se je nekaterim rojakom iztekla življenjska pot ...

NEKAJ BESED O ZGODOVINSKEM ATLASU SLOVENIJE

Slovenska kulturna akcija s sedežem v Buenos Airesu v Argentini je za 40. svoje izdanje izdala prvi slovenski zgodovinski atlas. Ko ga vzameš v roke, naredi nate vtis ovitek s 40 grbi slovenskih mest v osmih barvah. Zemljevidi v njem kažejo: Jantarsko pot čez slovensko ozemlje v prazgodovini; Kje so pri nas izkopalci ostanke iz kamene, bronaste in železne dobe; Trajanovo cesarstvo; Glavne rimske ceste in plovne reke; naši kraji pod Rimljani; Evropa v dobi preseljevanja narodov in naselitve Slovencev; Samova kraljevina; Frankovska država; Mejne krajine; Karolinška vzhodna prefektura; Velika Moravska ter Kocljeva država; Slovensko ozemlje v 9. stoletju; Cerkvena razdelitev naše zemlje v srednjem veku; Razkosanost naše zemlje od 10. do 16. stoletja; Fevdalna razdelitev slovenskega sveta v 15. stol.; Srednjeveški gradovi in samostani pri nas; Država oglejskih patriarhov; Razvoj posameznih slovenskih dežel; Država češkega kralja Otokarja; Beneška republika; Ceste v srednjeveški Sloveniji; Turški vpadi na Slovensko; Pozorišče kmečkega upora l. 1573; Napoleonova Ilirija; Evropa od dunajskega do berlinskega kongresa; Beneška Slovenija; Avstro-ogrska; Narodnostna meja l. 1900; Soška fronta; Slovenija v okviru SHS; Slovenija v drugi svetovni vojni; Porabje; Radgonski kot; Raznejitvene črte v Julijski krajini; Ljudska republika Slovenija; Slovenska narečja, in še mnogo drugega.

Zemljevid stane 160.— šil. Pri drugi izdaji bi svetovali priročnejšo obliko, ki bi zahtevala sicer več papirja, a bi bila mnogo bolj praktična. Založbi čestitamó k tako drznemu podvigu in tako lepemu uspehu ob izdaji te knjige. Vsem atlas priporočamo.

Kresne noči

Milka

Prižgali smo kres.
Vsi bregovi
ožarjeni so
in lesovi.

Zarajali raj
sno krog kresa.
Hej, pesem doni
nam v nebesa!

V to kresno smo noč
prisluhnil
in tajno smo moč
začutili ...

Saj lipe v polnoč
nam dehtijo
in žalikžene
vse molčijo ...

Oj, jutranji zor
že nam sveti,
zvon jasno doni
v Gospe sveti.

Pobožno se vsi
priklonimo
in z ognjem vseh src
zdaj molimo:

„Le, Janez Krstnik,
nas prekrsi,
da v Bogu se rod
nam učvrsti!“

Slovenskim izseljencem ob desetletnici „Naše luči“

Bolj kot kdaj koli poprej je slovenskega človeka poslednji čas zanesla pot za kruhom in svobodo po širnem svetu, po vseh celinah in otokih, predvsem jih je polna zapadna Evropa.

Mnogi morda tožijo: »Usoda! Jadna nad domovino!« Krščansko misleči in čuteči človek bo pa priznal: »Božja volja in božja previdnost!«

Mnogi se morda takoj znajdejo v tujini, drugim gre trje in počasneje. Mnogi morda laže pogrešajo domači kraj, drugi ga pa nosijo s seboj na vsak korak.

Vsem našim ljudem, koder koli so razkropljeni in kakor koli jim gre, nekaj besed od srca!

1. Ne bodite malodušni! Z nami je velika vrednota: s v o b o d a zlata! Ta odtehta marsikaj ali pa vse!

2. Ne imejte občutja narodne manjvrednosti zunaj v velikem svetu in med velikimi narodi! Naš narod je med slovanskimi narodi (poleg Lužiških Srbov) sicer res najmanjši, toda je od slovanskih narodov prvi imel suvereno lastno karantansko državo skozi celo sedmo stoletje in osmega pol, prvi se je od Slovanov pokristjanil in vključil v zapadno evropsko civilizacijo. Še več! Bil je po svoji kneževini eden najvažnejših članic prve srednjeevropske federacije, Samove zvezne države! Čeprav nam je ta »prva čast in slava« bila vzeta in nam je bilo naloženo tisočletno suženjstvo, je slovenski narod v tem veku spet našel sebe, doživel vsaj delno narodno osvobodjenje in hiti naprej za svojim narodnim ciljem kot voda, ki teče samo naprej...

3. Bodite zvesti materini besedi, zakaj lepa in sladka je! Ne verjamete? Tujci jo s slastjo poslušajo, zlasti kadar zveni v pesmi. Priča o tem so tudi turneje naših pevskih zborov po velikih mestih evropskih držav! Če pa ta beseda in ta pesem razvname tujce, bo tudi vaše otroke, če boste slovensko besedo govorili s spoštovanjem in ljubeznijo!

4. Narodni ponos in narodna čast sta med ljudstvi, s katerimi živite, vrednoti! Kako tuji poudarjajo svoje: nošo, petje, plese, lastno zastavo (dan zastave!), svojo knjigo in svoje slovesnosti! Tudi vaš dom, vaše stanovanje naj diha slovensko domačnost! Le malo dobre volje in malo ljubezni za domači kraj in vam bo dober okus sam narekoval kako in kaj!

5. Z a u p a n j e v bodočnost! »Vremena Kranjcem bodo se zjasnila«, je napovedal veliki dr. Pre-

šeren; »pot slovenskega naroda se šele začenja,« je veroval v slovensko bodočnost veliki narodni voditelj dr. Anton Korošec. Danes Slovenci nismo več uboga »gmajna«, danes Slovenci na vseh področjih kulturnega udejstvovanja korakamo vštric z evropskimi narodi. Slovensko ime je znano že pri vseh velikih in malih narodih (po kulturnih stvaritvah in osebnostnih kvalitetah); slovenski »Martin Krpan« ne šari samo po Dunaju, marveč je tudi drag gost (v angleščini) v družini prezidenta Kennedyja! Le vedro naprej za cilji z vero v Boga in Marijo, naš mali in žilavi narod »Martinov Krpanov«!

V Celovcu, 2. junija 1961.

Slovenski kulturni delavec

Zvestoba za zvestobo!

»Naša luč«, mesečnik za slovenske izseljence v zapadni Evropi slavi desetletnico obstoja. List je oblikovno skromen in deset let v življenju ne pomeni mnogo. A vendar se nam jubilej »Naše luči« zdi omembe vreden dogodek.

+

»Našo luč« je rodila dušnopastirska skrb slovenskih izseljenskih duhovnikov.

Duhovnikova naloga je vernike z besedo, molitvijo in dobrim zgledom navajati h krepostnemu življenju ter jih voditi k Bogu. Ako pomislimo na razkropljenost in osamljenost naših rojakov in na verskem življenju tako često odtujeno okolje, bomo razumeli težavnost njegovega poslanstva.

Kako priti do vseh in jih duhovno dvigati?

Težka zadeva!

Kjer so izseljenci vsaj kolikor toliko strnjeno naseljeni, jih duhovnik zbira k redni službi božji.

Kako pa naj pomaga ostalim, ki so osamljeni v tujem svetu in zato še v posebni nevarnosti, da se Bogu čisto odtujijo?

Če ovce ne pridejo k pastirju, mora pastir hiteti za ovci. Tako je vsak izseljenski duhovnik nujno obsojen na stalno potovanje. Vse skuša obiskati, z vsemi izmenjati iskreno besedo in vsem prinesiti vsaj trohico duhovne opore in tolažbe.

Toda družin in posameznikov je le preveč; področja so preobširna. Malokateri duhovnik more vsaj enkrat letno obiskati sleherno ognjišče. In to je odločno premalo.

Zato je toliko večjega pomena »Naša luč«, ki že deset let redno zahaja v večino naših domov in predstavlja na ta način živo vez med pastirjem in razkropljeno čredo.

V službi rojakov

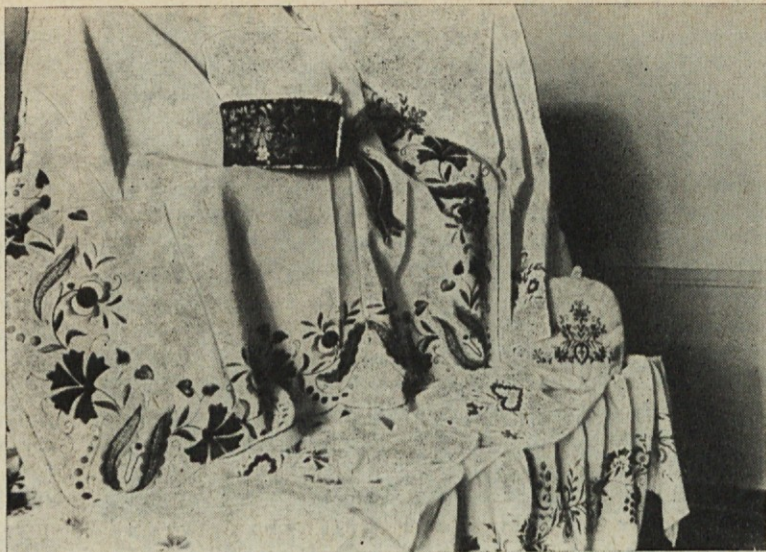
Da bo začela »Naša luč« izhajati, se je odločilo v tisti prijazni hišici ob železnici v Liévinu v Severni Franciji, kjer že leta in leta biva med rojaki starosta slovenskih izseljenskih duhovnikov msgr. Valentin Zupančič. Te dni bo minilo deset let od tistega razgovora, na katerem je bilo ob ugotovitvi, da potrebujejo Slovenci, razkropljeni po zapadni Evropi, list, ki bi nas vezal, bodril in razveseljeval, sklenjeno izdajati »Našo luč«.

Kakor naš človek, ki je prišel v tujino praznih rok, je začela goreti in svetiti tudi »Naša luč«. Nista ji botrovala kapital in ne država. Njen začetek je bil zidan na zaupanje do slovenskega človeka v tujini. Danes vidimo, da to upanje ni bilo prevarano. S pridnostjo in medsebojno pomočjo je bilo mogoče tudi z lastnimi sredstvi izseljencem izdajati list, ki so ga potrebovali. Desetletnica izhajanja potrjuje pravilnost tega predvidevanja in je dokaz, kaj zmore složno in povezano delo rojakov v tujini.

»Naša luč« se ni hotela kotsati z drugimi listi. Ni imela namena delati sporov med rojaki, ampak nasprotno. Hotela je služiti rojakom, spremljati jih v veseljih in žalostnih dneh, svetovati jim in jih razveseljevati. Hotela je biti zvesta rojakom. Zato je bila res vaša, dragi rojaki, in želi ostati vaša. Desetletni jubilej ji je v veselje; svoje veselje pa deli z vsemi bralci in naročniki, ki jo mnogi že deset let tako zvesto prebirate.

Družbo sv. Mohorja v Celovcu, ki je prevzela list, v svoje okrilje, navdaja ta desetletnica z veselo zavestjo, da je

Pred veliko nočjo so priredila naša dekleta z nizozemskega Limburga lepo razstavo svojih ročnih del. Delajo tudi preproge in blazine v „Smyrna“ tehniki s slovenskimi motivi. (Foto Jančič).

s tem skozi vse desetletje podpirala slovenskega človeka na tujem in tudi na ta način izpolnjevala svoje že stoletno poslanstvo med našim narodom.

Slovenski pregovor pravi: „Zrno do zrna, pogača; kamen do kamna, palača“. Palače slovenski izseljenci po zapadni Evropi še nimamo. Pogačo nam pečejo naše podjetne in pridne kuharice, naše žene in mamice po slovenskih domovih v delavskih kolonijah. Številka za številko lista, ki ga kupujete, pa daje letnik; in letnik za letnikom je dal, da stoji danes pred vami jubilejna številka „Naše luči“! Vsi, ki ste v tem času list naročali, plačevali in zanj kaj prispevali, ste listu pomagali do današnjega jubileja. Dal Bog, da bi dočakali vi in mi še mnogo takih jubilejev „Naše luči!“

*

Vsi prispevki v tej številki niso mogli priti na vrsto, deloma ker smo jih prejeli prepozno, deloma, ker je zmanjkalo prostora. Objavili jih bomo v prihodnjih številkah.

Uredništvo.

A ne samo ta.

Rekli smo, da so po vseh kotih zapadne Evrope razkropljeni naši ljudje. Vsak se bori in živi po svoje, tujec mu je sosed, rojak v bližnjem mestu ali pokrajini pa neznanec.

Po »Naši luči« pa smo po vseh državah razmetani Slovenci spet postali ENO, SLOVENSKI NAROD NA TUJEM. Iz poročil našega lista vemo drug za drugega. Zasedujemo stremljenja, napore in uspehe naših skupin in posameznikov. Beremo o porajanju novih slovenskih ognjišč, o veselih in žalostnih dogodkih v naših družinah in v naši skupnosti. »Naša luč« je tako postala naš prijatelj, del našega življenja. Njena vsebina je odmev utripov naših src; saj se nam je tako približala, da joka z jokajočimi in se veseli z veselimi.

Slovenski izseljenci tedaj niso več sami in osamljeni. Naša luč jih je povezala v veliko družino, katere člani so si v medsebojno pobudo in tolažbo.

+

Živimo v tujem kraju, v tujem okolju, med ljudmi, ki drugače čutijo, mislijo in živijo. A človek je v znatni meri otrok svojega okolja. Zato je kaj naravno, da se polagoma vživljamo v razmere in da slika domovine začne bledeti pred našimi očmi. Odtujujemo se. Postajamo suh list na drevesu svojega naroda.

Spet nam prihaja na pomoč »Naša luč«, ki hoče služiti tudi kot vez izseljencev z domovino.

Že s svojo besedo nas spominja in veže na dom. Posreduje nam iz kulturnih zakladnic našega naroda. Predoča nam lepe narodne običaje. Govori o lepotah naše zemlje, o slikovitih mestih in vaseh, o belih cerkvicah na vrhovih strmih gričev, o ljubkih vinskih goricah, o si-

njih rekah in jezerih, o temnih gozdovih ter o zasneženih vršacih.

»Naša luč« se trudi, da bi nam čim verneje pričarala košček domovine v tujini.

+

O izseljencih menijo, da miselno in čustveno na splošno ostanejo tam, kjer so bili ob odhodu iz rodne kraja. V tej domnevi je precej resnice. Kajti izseljenci ostanejo v novi deželi večinoma bolj ob strani življenja, zgubili so pa tudi stik s stalno menjajočim se položajem v domovini. Zato se kaj lahko zgodi, da v svoji domišljiji žive v svetu, ki ga ni več.

A to je velika škoda. Kako naj ti ljudje uspešno gradijo svojo bodočnost in pametno vzgajajo svoje otroke, ako pa nimajo smisla za dejanske razmere in potrebe v svetu in v domovini ter tako postajajo lahek plen služabnikov sil teme.

»Naša luč« skuša v okviru skromnih možnosti posredovati tudi v tej točki. Hoče biti vez s stvarnostjo sodobnosti. Vsaj najbolj perečim problemom sodobnosti želi dati kratek, a jasen odgovor.

Brani resnico in razkrinkava laž, mirno, brez bučne polemike.

Priznava, da so cerkve v domovini odprte, a poudarja, da je vstop nekaterim zabranjen in da ne more biti govora o resnični verski svobodi, dokler verniki ne bodo imeli neomejene pravice do svojega lastnega tiska in do svojih šol.

Dela dr. M. Turnška

Med pisatelji, ki z zanimanjem berejo naš list, je tudi dr. Metod Turnšek.

Morda še niste brali njegovih knjig? Od povesti omenjamo knjigo „In hrumela je Drava“ ter „Z rodne zemlje“. Iz starodavnih dni slovenske zgodovine je zanimiva njegova igra v petih dejanjih „Država med gorami“. Ni še dolgo, ko je izdal tudi drugo igro iz časov slovenske karantanske države „Kralj Samo in naš prvi vek“.

Že med vojno in takoj po vojni je izdal popis slovenskih narodnih običajev „Pod vernim krovom“, od česar sta na razpolago še zadnja dva zvezka (od Jurjevega do adventa). Tudi knjiga „Od morja do Triglava“ je narodopisnega značaja in popisuje življenje v Beneški Sloveniji. Obe zbirki

Slovenska dekleta z Nizozemskega so nam za jubilejno številko poslale sliko dekliškega krožka. Sredi deklet je č. s. Justina Višner, uršulinka iz Weerta, ki ji bodo dekleta in matere za vedno hvaležne za prijazne nasvete in strokovno učenje. Za to številko „Naše luči“ je tudi narisala nageljčke na prvi strani. Za to in za vse njeno dosedanje prizadevanje za „Našo luč“ se ji lepo zahvaljujemo. Poleg nje: č. g. Vinko Zakelj.

(Foto: Jančič)

krasi veliko slik. Znan je tudi njegov „Album Slovenije“ z mnogimi slikami.

Dr. Turnšek je tudi sestavil molitvenik za mladino „V božji hram“, dalje „Mali misal“ (ki bo v kratkem razprodan), ter „Rimski misal“, ki bo sedaj izšel v krasni izdaji na finem papirju, in sicer v 2. izpopolnjeni izdaji.

Vse te knjige vam lahko pošlje Družba sv. Mohorja v Celovcu in jih toplo priporočamo.

Čestitke Blažu Zupančiču

Predsednik „Zveze društev sv. Barbare“ v severni Franciji, rojak Blaž Zupančič, slavi letos 65-letnico. Rodil se je leta 1896. v župniji Zdole pri Brežicah. Njegov nadučitelj je bil Martin Majcen, katehet pa pokojni župnik Alojzij Šoba. Odšel je kot mnogi drugi za kruhom v vestfalske rudnike. V Nemčiji se je spoznal z župnikom Kösterjem, Nemcem, ki je pa dobro govoril slovensko. V letu 1919 je prvič segel v roko č. g. Božidarju Tensundernu, velikemu prijatelju porurških Slovencev. Bilo je to pri blagoslovitvi zastave v Osterfeldu v Porurju. Do danes sta si ostala najboljša prijatelja.

Povojna doba ga je konec leta 1922 zanesla v Francijo in je bil prvi Slovenec v tem kraju severne Francije. S pokojnim rojakom Tuhtarjem sta začela med rojaki organizirati društva sv. Barbare, ki slavijo letos že 35-letnico obstoja. Leta 1928 je postal predsednik Zveze društev, ki jim velja čast, da so ostala ves čas svojega obstoja zvesta svojemu programu in načelom.

Rojak Blaž Zupančič se je mnogo naučil od č. g. Filipa.

Otroci slovenskega tečaja v Bruay-enArtois v Sev. Franciji z monsignorjem Val. Zupančičem. Se učijo krščanskega nauka, so pridni pevci in igralci pri razni društvenih prireditvah.

»Naša luč« se veseli tehničnega napredka v domovini in drugod po svetu, a naglašča, da ta snovni napredek sam ne more osrečiti človeka, ki ni samo snovno, marveč snovno-duhovno bitje. Opozarja, da je v tej dvojnosti v človeku duh važnejši od snovi. Duhovno je osnovno. In to mora sodobni človek razumeti in upoštevati, ako hoče svojo prihodnost graditi na trdno podlago.

To je stvarnost, o kateri je »Naša luč« že ponovno govorila. Vse drugo so prazne utvare, ki jih naš narod in vse človeštvo plačuje s krvjo in solzami.

+

»Naša luč« je torej skromna po svoji obliki, a pomembna po svojem poslanstvu.

Nenadomestljiva je!

In naj še pripomnimo, da je sad velikih žrtev. Nihče od njenih sodelavcev namreč, od urednika do zadnjega dopisnika, v vseh desetih letih za svoj trud ni prejel nikake nagrade. In težko si morete misliti, koliko truda se skriva v vsaki izdaji »Naše luči«. List moremo v resnici smatrati kot prepričljiv dokaz zvestobe naših izseljenskih pionirjev dušni in telesni blaginji slovenskega življa na tujem.

Kako prav bi zato bilo, bratje in sestre, ako bi na to zvestobo prav sedaj ob desetletnici lista odgovorili z zvestobo.

Kako?

„Naša luč« Vam vnaprej želi še bolj zvesto služiti. Želi postati lepša in bogatejša.

A brez Vaše pomoči ne bo šlo.

Pomagajte!

Zvestoba za zvestobo!

V-ko.

Terčelja, ki ga je imel priložnost videti pobljže v letu 1921 in 1922. Ta organizator primorskih slovenskih katoliških društev mu je dajal nasvetov, kako delati za svoje rojake v organizaciji.

Blaž Zupančič je vzor slovenskega moža v tujini. Še vedno ga radi Slovenci slišimo, kadar nastopi s svojim go-

vorom, čeprav je bolj rahlega zdravja. Mi vsi in tudi „Naša luč“ mu želimo, da bi še dolgo vodil delo naših lepih društev k uspehu. Bog ga živi!

Rojaki.

Blaž Zupančič na svojem stanovanju v zimskem času s svojo pipo...

Desetletnica „Naše luči“

Ko mislim na to obletnico in na ime »Luč«, mi prihaja v spomin slika s pokopališča. Bilo je na praznik Vseh svetih in spomin mrtvih. Pokopališče je bilo pokrito z venci in cvetjem. Pa ni bilo sonca, samo veter je bril in dež je močil bele krizanteme. Na našem grobu smo po slovenski navadi postavili sveče in jih poskušali prižgati. A vsako je veter sproti ugasnil. Moj sin je na vse načine poskušal zavarovati lučke, pa ni šlo. Nazadnje pobere sveče, in jih postavi vse skupaj v zavetje šopka cvetlic. Tam vse skupaj prižge. In zdaj je luč obstala. Ko je veter upihnil eno, se je koj prižgala pri drugi. In če je ta ugasnila, je plamen prižgal tretjo. Drago nam je to bilo in bili smo zadovoljni. Ko smo odhajali in gledali s ceste nazaj, smo videli, kako se je dvigala, ugašala in znova prižgala luč na našem grobu.

V duši vsakega človeka gori tudi neka luč. Kako težko gori in kolikokrat jo vihar in groze sveta ugasnejo. Če bi bilo vedno lepo, mirno, brez skušnjav, brez težav, bi že šlo. A takole, kot je na svetu, lučka ugas-

ne in sama tema in vihar ostaneta. Če pa bi mi delali kot moj sin s svečami, bi bilo dosti laže. Če se združimo in pomagamo drug drugemu, smo bolj močni. Če se komu srce in duša pogrezneta v noč, mu drugi s svojo lučko posveti, da prav vidi. In če ta omaga, ga tretji spet dvigne v luč, mislim v luč, ki prihaja iz naše svete vere. To je luč, ki nam kaže pravo pot, pravi cilj. Ta luč ogreva in lepša naše življenje, nam pomaga prenašati in ceniti bridkosti in težave. Ko bi ta luč svetila povsod, bi se vrnil na zemljo velik kos raja.

K temu cilju nas že deset let vabi in vodi »Naša luč«. Ko smo združeni pri čitanju našega lista, ko smo skupaj pri slovenskih svetih mašah, ko se zberemo pred oltarjem in podoba naše Kraljice, povsod se luč v naših dušah krepča in dviga, da sveti in užiga okoli sebe. Ko zdaj slavimo desetletnico, se iz srca zahvaljujemo vsem, ki se s tem trudijo in želimo, da ta »Naša luč« gori tako dolgo, kakor dolgo bodo Slovenci po zapadni Evropi.

P. A., Francija

Slika iz spominov

Tam ob reki Meusi sva se seznanila. Bil je krepak dečko, kakih trideset bi mu jih prisodil na prvi pogled. Lovil je ribe na trnek in polglasno pel pesem: »Je chante pour toi que j'aime la chanson de ma joie... pojem tebi, ki te ljubim pesem moje radosti.« V siju zahajajočega sonca se mi je zdel s svojo pesmi-

jo kot lep privid od daleč nekje in njegova milo tožna pesem mi je šla do srca.

Mali Klavdij, gospodarjev sinček, ki so mi ga naprtili za nedeljski popoldanski sprehod, me je že ves čas nestrpno spraševal, kaj neki počenja ta gospod tam na bregu reke.

Kaj bi naj odgovoril mojemu dragemu Klavdiju? Poje pesem, sem mu dejal, pe-

sem o domovini. Ribicam poje, ki jih zebe v vodi, pa jih njegova pesem ogreva. Začuden me je gledal mali in omahoval, ali naj bi se zadovoljil z odgovorom ali naj bi ugovarjal. Pa se je naposled hotel očitno sam prepričati o verodostojnosti mojega odgovora, ker je sklonjen k vodi začel sam drobiti neko svojo popevčico.

Kako naj bi razumel malček smisel mojega odgovora, ko pa ni mogel občutiti tega, kar je v tistem trenutku čutilo moje srce.

Pojem tebi, ki te ljubim pesem moje radosti...

Obstala sva. Obotavljaje, kot da bi iskal vzrok za razgovor segam po uri, ki je pa

nimam namena najti. Kot da bi mi utekla skozi žep! In že me spravi iz zadrege nepoznani prijatelj sam in mi v lepi francoščini pove, da je ura pol petih.

»Merçi beaucoup, Monsieur«, mu odgovorim, vesel, da se je sprožil plaz. Ne zamudim dane prilike in brž silim z novim kramljanjem.

»Tako lepa je Vaša pesem, tako otožna je njena melodija, da bi mi skoro solze izvabila iz oči. Prav gotovo gre tudi ribam do srca, saj vidim, da je vaš lov že dokaj obilen. Vendar, se Vam ne zdi, da je to zanje le malo prehudo plačilo, ko morajo za Vašo

Društvo sv. Barbare v Bruay en Artois (P. d. C.) v severni Franciji je dopolnilo 35 let obstoja.

V sredini od leve proti desni sede: Župančič Blaž (eden izmed prvih ustanoviteljev in mnogoletni zvezni predsednik vseh tukajšnjih katoliških društev); častni predsednik msgr. Župančič Valentin; Gregorčič Martin (mnogoletni predsednik društva) in Korbar Justina (prednica „Bratovščine živega rožnega venca“).

Celotna skupina: Redni in podporni člani in

članice z odborom. Nekateri rojaki pri fotografiranju niso bili navozoči. Pevski in dramski odsek, ki sta pod okriljem omenjenega društva.

Za ženskimi narodnimi nošami v sredini stoje: Potisek Jožef, podpevovodja, Per Franc, pevovodja in Kolenc Ivan, sedanji režiser dramskega odseka.

V ospredju: naša mladina, tretji rod tukajšnjih slov. izseljencev. — V ozadju: zastava „Bratovščine živega rožnega venca“, zastava otroškega „Marijinega vrtca“ in zastava „Društva sv. Barbare“.

lepo pesem obviseti na neusmiljenem trnku?»

Skoraj otožno se je nasmehnil moj ribič ob tej zbadljivi šegavosti in vtis sem imel, da je globlje zajel sapo. Nekam tja daleč preko pozlačenih vrhov Ardenov mu je zaplul pogled in boječe se mu je odtrgala beseda:

»C'est difficile, Monsieur, d'être seul à l'étranger — težko mi je, dragi gospod, biti samemu na tujem, pa si vsaj ob nedeljskih popoldnevih poiščem kako razvedrilo, da tako na samem lahko malo posanjarim. Tam daleč preko teh gora je namreč moja domovina. Tam so moja polja, tam je moj dom. Skromen sicer, pa vendar tako drag mojemu srcu. Tam mi je tekla zibelka. Vanj so odeti kot biseri v školjki prelepi spomini. Mlad sem bil še, ko sem ga zapustil. K očetu sem prišel, ki je delal v rudniku. Za dve, tri leta, smo rekli, da bi zgradili doma novo hišo. Pa so prišla leta preizkušnje in z njimi bridkosti. Oče je izhiral v rudniku, mater je doma vzela žalost. In dom zdaj prazen sameva.«

»Glejte žuljave so moje roke, pa nikdar ne tožim nad delom. Tak je pač zakon mojega življenja. Rad pa si kdaj kdaj kako zapojem, najraje tisto vašo od domovine, pa

mi je vedno takrat laže pri srcu. Včasih nisem razumel, kaj je to domovina, zdaj mi pa že sleherna misel na njo orosi oko.«

Moj mali Klavdij je še drobil svojo nežno popevčico, ko sem si obrnjen k njemu otrl solzo. Prvo na tej zemlji. Pa saj, kako bi mogel drugače.

Tam so moja polja, tam je moj dom. Tam daleč preko teh tujih gorà je moja domovina, zdaj otožno sanjajoča v pišu pomladnih vetrov.

Za hip smo obmolknili. Prekinil nas je vlak, ki je blisknil mimo, ko da nas ne bi hotel motiti. Lep, dolg vlak s samimi luksuznimi vagoni. Nekdo nam je pomahal z belim robcem v pozdrav.

Nisem mogel več kljubovati. Še in še bi poslušal tega krepkega dečka, še bi rad odpoljubljal njegovo bolečino. Kot da bi skoz njegovo moja lastna tekla. Pa je bila zdaj na meni vrsta, da tešim to mlado nepokojno srce, moja dolžnost, da celim rano.

»Prijetelj,« sem dodal njegovemu stoku, »tako lepe so bile vaše besede o domovini, tako dobro mora biti vaše srce. In vaše žuljave roke so nedvomen dokaz vaše pridnosti, dokaz, da gre vaše življenje po pravem tiru. Niso li vse te lastnosti poroštvo vaše lepše bodočnosti. Še Bog, kot vidite, bla-

Od časa do časa se tudi naši izseljenski duhovniki zberejo in pogovorijo o skrbi za blagor svojih rojakov. Ob neki taki priložnosti je nekatere »ujel« fotograf na gornjo sliko. (Od leve na desno: V. Žakelj, C. Lavrič, St. Kavalari, Ign.

Kunstelj, F. Kokel, J. Flis, dr. F. Felc, K. Gaberc, A. Dejak, Zdr. Reven, St. Grims, N. Čretnik).

goslavlja vaše napore, ko vam je naklonil tako obilen lov.

Razumem vas, ko pravite, da vas srce vleče nazaj. Kdo je ne bi ljubil zibelke svojih najlepših sanj. Kdo se ne bi z domotožjem spominjal sončnih livad in šumečih potokov, koder smo se kot otroci igrali in lovili ribe. Kdo bi naposled mogel in smel zatajiti tisto, kar mora slehernemu biti najdražje in najsvetejše? Domovina je kot mati samo ena in edina.

Nič zato, prijatelj dragi, če vas je življenje vrglo na tuje. Tudi bogate izkušnje, ki ste si jih pridobili, nekaj veljajo. In domovina vas še vedno čaka.«

Še s poslednjimi žarki je poljubljalo sonce dremave vrhove Ardenov, ko sem sam prevzet od mehkega domotožja pustil srcu, da se je raznežilo ob toplem kramljanju. Čudovito lep je bil pogled na staro francosko mesto, ki je v zgodnjem večeru oživiljalo ob godbi iz zabavišč in vrtiljakov.

Mali Klavdij se je najbrže razočaral nad svojim poskusom, da bi s svojo popevčico privabil ribe, ker mi je ozlovoljen vrgel: »Mais, Monsieur, il n' y a pas de poissons là-bas.« Komaj sem ga potolažil, češ da se že noči in so si ribe odšle iskat zavetja za čez noč. Pomirjen mi je malček stisnil roko.

Nestrpno sem čakal trenutka, da bom morebiti ob slovesu le nekako izvrtal ime te lepe zemlje nepoznanega prijatelja. Vsiljivo radoveden kajpak nisem smel biti.

Sam Bog je menda hotel, da so se nena doma zaiskrile oči tega dobrega fanta. Pomahal je z roko in z vljudnim oproščenjem pohitel na široko cesto ob bregu. Ozrem se in zagledam kolesarja, ki je privozil iz mesta.

»Bog te živi Matic, ravno prav prihajaš. Par rib boš vzel za Katico. Pridi bliže, da ti jih zavijem. In povej Katici, da naj jih tokrat malo globlje potopi v olje kot zadnjič. Bosta preveč bogata, če bo pri vsaki stvari tako stiskala.«

Nič posebnega bi ne bilo v teh besedah, če ne bi tako lepo slovensko donele. Kot pesem iz nevidnih daljav, kot topel materin glas.

»Tudi v mojem imenu Bog vas živi, gospod Matic in prav tako tudi vas, dobri prijatelj,« vpadem v ta razgovor.

In glej čudo prečudno! Mojemu drage-mu prijatelju ribiču so padle vse ribe iz rok.

Priskočil je in me krepko objel. Ni silil vame z vprašanji, kdo sem, kaj sem, zakaj sem v Franciji; materina beseda, izgovorjena v tujini, je bila tista čudotvorna nitka, ki je hipoma spletla trdno vez prijateljstva med nama.

Pozna je bila že ura, ko smo se poslavljali. Razšli smo se kot bratje, ki jih je srečno naključje po dolgem presledku zopet in za vedno združilo. Jožetu sta polzeli po licu dve debeli solzi — o ti moj dobri slovenski dečko — Matic je pa od ginjenja pozabil na svoje tri ribe, ki jih moj mali Klavdij ni zamudil pobrati.

Vračal sem se tisti večer s sprehoda z vdrim srcem. Z bliskovito naglico so se prepletale moje misli. Tuje mi je bilo tisti hip mesto, tuj ves njegov hrup. Misel se je kot izpodnebna ptica spreletavala širom sveta. Nežna in topla je izletela iz rodnega Prekmurja, se zavzeta in tolažeča z rojaki družno potila po farmah, plantažah, tovarnah in rudnikih vseh kontinentov, se mila in vdana naposled s pesnikom boleče spraševala:

»Kje domovina si...

Še pod Triglavom okrog Karavank?«

Tiho mi je odpeval v srcu topli glas. Kot da je prošnja molitev, kot da je odgovor malodušni misli: »Objemi ga, sin, na srce za večno pritisni ta mali naš svet med svetovi. Ne pozabljaj, hči, koder koli po svetu te biča življenje, da si slovensko dekle! Naj te ne zlomi vihar časa, ne teža dni, v urah malodušja, bilo v Ameriki, bilo v Avstraliji ali južnem afriškem koncu, dvigni svoj glas in zapoj:

„Bodi zdrava, domovina,
mili moj slovenski kraj...!“

I. Z., Francija

Profesor Matija

Odmev streljanja je ponehal. S patrolo sem se spustil navzdol proti vasi, odkoder se je vil črn dim in pričal, da je okupator zopet zahteval svoje žrtve.

Oglednik je dal znak. Obstali smo in zagledali starca. Oguljena gosposka suknja je pričala, da ni iz teh krajev. Pobiral je gobе in se pošteno ustrašil, ko je zagledal puškine cevi pred seboj.

»Kaj se je zgodilo v vasi?« sem vprašal. »V vasi ni bilo nikogar mlajših, ki bi hotel na delo v rudnik, pa so prišli Nemci in pobrali vse do šestdeset let stare moške. Le mlinarju in nekaterim fantom je uspelo pobegniti. Streljali so za njimi in zažgali mlin. Med ljudmi ni bilo žrtev. Le gosi in purane so vzeli Nemci s seboj,« je boječe odgovoril starec in vprašal: »A kdo ste pa vi?«

Skušal sem ga postaviti na preskušnjo, zato sem dejal: »Mi smo iz Dugaličevega partizanskega bataljona in poslani smo v vas, da nabereмо prostovoljcev in da dobimo kaj hrane. Kvišku glavo, očka! Nov pokret, nove ideje, nova vera — komunizem — bo kmalu prinesel vsem odrešenje iz sužnosti kapitalizma, cerkve, davkarjev in žandarjev. Čez trideset let bo ves svet živel po naši novi veri v enakosti in v bogatem izobilju!«

Molčal je nekaj časa, kot da bi tehtal moje besede, potem pa dejal: »Prostovoljcev in hrane ne boš dobil v vasi, ker je vse, kot sem rekel, pobral Švaba. Tvoja vera pa odrešenja ne bo prinesla.« Pogledal me je v oči in čakal, kako bom te besede sprejel. Nato je počasi nadaljeval: »Fant moj! Veliko knjig sem bral in zgodovina uči, da kdor se nasilja oprijemlje, ga nasilje pokoplje. Sedem je glavnih ver na svetu in od vseh teh ver modrijani govore, da ta vera, v katero veruješ, ne bo prinesla prave sreče.«

Z zanimanjem sem ga poslušal in drugi z menoj. On pa je govoril:

Brahmistom polaga Mahabharata na srce: »Glavna dolžnost vsakega vernika je: Ne delaj drugim ničesar, kar bi tebi napravilo bolečino, če bi kdo drugi to storil tebi.«

Budistom pravi Udanavarga: »Ne škoduj

drugim, ker bi s tem sam sebe oškodoval.«

Konfucioniste uči Analects: »Imamo li kakšno pravilo, po katerem bi se moral vsak ravnati skoz celo svoje življenje?« — »Seveda ga imamo in to temelji na iskrenem spoštovanju načela: Nikar ne stori drugim tega, kar ne bi želel, da tebi store drugi.«

Utihnil je in se malo odkašljal. Ko je videl, da se ne jezimo, je spet spregovoril:

»Taoiste uči njih T'ai-Shang Kan-Ying P'ien: »Spoštuj zaslužek svojega soseda kot svoj osebni zaslužek in njegovo izgubo kot svojo lastno izgubo!«

Judovska sveta knjiga je Talmud. Ta daje podoben nauk: »Kar se studi tebi, ne delaj svojemu bližnjemu. To je glavni zakon, vse drugo je samo pojasnilo.«

Vi drugi oznanjate sicer novo vero. Gotovo pa veste, da uči Kristus: »Vse kar želite, da vam ljudje napravijo, napravite tudi vi njim; to je Zakon in Preroki.«

Turkom in drugim mohamedancem pa zabijuje Sunan: »Nobeden od vas ni pravorečen, dokler ne želi svojemu bratu to, kar želi samemu sebi.«

Vidiš, to so zlata pravila človeštva, povedana in v časti že tisočletja. To modrost ta tvoja komaj par desetletij stara vera zametuje. Človeka ne odrešiš tako, če mu vzameš, kar je njegovo in daš tistemu, ki je imel srečo ali moč, ali pa je bil zadosti zvit, da se je prikopal na oblast.«

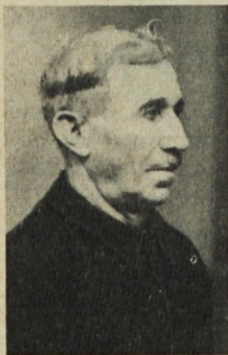
Spet me je pogledal v oči:

»Ubijte me! Tukaj sem. Moje telo bo tako in tako kmalu leglo v zemljo. Boga pa ne boste ubili, kajti Bog je Duh. Ne krogla, ne kletev ga ne zadeneta. Je bil, je in bo še potem, ko bo naša duša zapustila to borno človeško telo.«

Dal sem povelje in vojaki so se postavili v vrsto. Starcu sem velel, naj nam obrne hrbet; vzel sem kepo soli iz svoje torbe in mu jo dal v košaro z gobami in zginili smo v globino gozda.

Nismo videli obraza starca, a vem, da je bil iznenaden. Da ga nisem ubil in mu dal soli, ki je v vasi že par mesecev niso imeli, za vse to je hvalil Boga, v katerega je tako vdano in trdno veroval.

Vojna vihra me je potem odvedla na drug kraj domovine. Ko sem se čez leto dni vrnil v te kraje, sem pohitel v vasico vprašat, kje je ta neznani starček. Takoj so vaščani uga-

V prejšnji številki smo poročali o smrti rojaka iz št. Petra pri Novem mestu Matevža Dragana, ki je umrl v La Machine (Nièvre) v Franciji.

„Kol'kor kapljic, tol'ko let, Bog nam daj na svet živeti!...“ škoda, da ga ne slišite... našega prijatelja in sotrudnika „Naše luči“ Janka Jankoviča z belgrajske ceste v Tucquegnieux (Meurthe-et-Moselle), dolgoletnega izseljenskega učitelja med rojaki v Franciji.

nili, po kom sprašujem. Starec je bil profesor Matija, ki je po aprilskem bombardiranju mesta prišel v vas. Družino in hišo je tedaj izgubil. Velika tolažba je bil za vaščane, posebno ker je znal lepo pripovedovati. Toda sedaj sem našel le še njegov grob tam na vaškem pokopališču.

Grobo obtesan hrastov križ z neveščje izrezanimi črkami »Profesor Matija« in letnico smrti »23. VIII. 1943.« mi je kazal zadnje bivališče tega mučenika nove dobe.

Z žalostjo na obrazih so mi pripovedovali vaščani, kako so ga izgubili. Nek večer so prišli v vas partizani. Starec se je zapletel v razgovor s komisarjem. Kot po svoji navadi je razlagal o Budi, Konfutseju in Mohamedu. Rdeči komisar je besnel, ker starca ni mogel prepričati. Končno je vstal od mize in dejal: »Veš kaj, ti starina! Mi ne

potrebujemo modrijanov, ampak glupánov.« Izvlekel je pištolo in ustrelil profesorja v čelo. Takšnega joka še ni doživel noben pogreb tukaj. Se Nemci so prišli poizvedovat, kdo je izvršil ta gnusni zločin. «

Sklonil sem glavo v spoštovanju nad pogumnostjo profesorja Matije, ki je dal svoje življenje v obrambi zlatih pravil ljudskega rodu. V srcu sem občutil, kot da mi starček še iz groba ponavlja: „Boga pa ne boste ubili. Je bil, je in bo še potem, ko bo naša duša zapustila to borno človeško telo.«

Ap., Anglija

Ena izmed zgodb

Preko Eifelskega pogorja me je vijugasta cesta pripeljala v premogovni revir okoli Aachena. Tam sem vedel za človeka, ki je že na tem svetu okusil raj in, kakor pravi, je bil sam »h...č« kriv, da ga je moral zapustiti. To pot je bila Eva čisto nedolžna.

Ni ga bilo treba dolgo iskati. Dimniki in šahti so mi kar hitro pokazali pot v središče kolonije.

»Po svobodi leta 1945 sem nasedel ljudem, ki so oznanjevali novo zarjo v domovini,« je začel možakar zrelih let, kateremu je rudnik pustil svoj pečat.

»Tukaj je bilo vse porušeno in nihče ni pričakoval, da se bo Nemčija mogla kmalu gospodarsko opomoči. Kaj hitro sem verjel, natolcevanju, da Slovencem ne bo treba več po svetu, ker je nastopil nov čas, ko ne bo več izkoriščanja. Pohišstvo, ki sem si ga s trudom prislužil, me je nekoliko zadrževalo. Domov ga ni kazalo vzeti. Tudi stanovanja nisem rad pustil. V njem so se mi rodili otroci, v njem sem živel in delal dvajset let. Vsak kot mi je prirastel k srcu. Končno smo se pa le odločili.« Mož je za trenutek prekinil pripovedovanje in se zamislil.

»Čudne novice so se širile v vasi, kjer sem nameraval nadaljevati življenje. Ljudje so govorili, da bo pri nas ravno tako kot v Rusiji. Mrzla polt me je oblila ob takih napovedih.

V mesto nisem hotel. Mest sem bil sit v Nemčiji. Dežela me je vlekla in narava me je zgrabila do dna duše. Vse, kar sem kot otrok doživljal na vrtu, na vasi, med meja-

mi in v senožitih, mi je stopilo pred oči. Kar toplo mi je postalo, ko sem videl kmeta orati in puhteti toplo zemljo za plugom.« Videl sem, kako se je rojak ugriznil v ustnice. Otožnost mu je stopila v obraz.

»S prihranki v Nemčiji sem si kupil na pol razpadlo hišico. Šip ni bilo v oknih. Čop slamnate strehe je odnesla burja. Na zadnji strani je začel zid že pokati. Nič ne bo iz tega, je rekla žena in me nagovarjala, da bi vzel aro nazaj. Mene pa je tista podrtija v vasi z najlepšimi spomini otroških in fantovskih let držala kot v kleščah. Še ni zapel petelin, ko sem že budil ženo in starejšo hčerko. Trpeli smo takrat! Po nekaj mesecih pa je bila hišica, da se je vsak ozrl nanjo. Mož se je zazrl nekam v daljavo. Na očeh se mu je videlo, kako še enkrat doživlja tisti trenutek sreče, ko je stal na svojem.

„Sorodniki so mi priskočili na pomoč. Za prvo silo sem popravil hlev, ki je bil hiši prizidan. Kupil sem si tudi nekaj zemlje, kravo in volička. Verjemite mi, da se mi je zazdelo, kot bi se bil šele včeraj poročil, ko sem na nedeljsko popoldne gledal svojo bajto in se zazrl v travo, ki je rastle na našem. Še danes se spomnim, kako mi je

srce poskakovalo, ko sem gledal sina, ki je vpregal volička. Hvala Bogu, sedaj bo pa že šlo, sem si mislil. Potem pa so začeli prihajati papirji: davek, davek, davek... Tudi voz, ki ga nikoli nisem rabil, so zapisali. Nekaj časa sem vzdržal, misleč, da bo kmalu bolje. Papirji pa le niso prenehali. Tiste kontacije mi še danes šumijo po glavi! Komaj za davek smo pridelali. Poštene obleke si nisem mogel kupiti.«

Rojak, ki mu je vzel rudnik zdravje, ki ga je razočarala domovina po vojni, je močno zakašljaval in se z obema rokama prijel za prsi.

»Tedaj sem zopet mislil na tujino... Še srečo sem imel, da smo dobili papirje. Ko sem pri odhodu vrgel zadnji pogled na hišo, ki je bila zopet v tujih rokah, sem se zbal, da mi bo počilo srce.

Prve mesece so nas ljudje tukaj škodoželjno gledali. „Ste le radi prišli nazaj?“, sem bral v njih škodoželjnih očeh. Začeli smo z nova. Otroci dobro zaslužijo. Jaz pa čakam na rento. Ko ne bi bil šel prezgodaj uživati raj, bi bila za dvesto mark višja, mi je danes rekel uradnik...«

C., Nemčija

Slovenci v Porurju so praznovali 1. maj

Nad 700 rojakov se je udeležilo prireditve v Oberhausenu na predvečer 1. maja, praznika delavcev. Iz vseh mest Porurja so bili navzoči. Organizirali so avtobuse, pripeljali so se z osebnimi avtomobili in z vlaki. Na cestah okoli Kettelerhausa v Osterfeldu (tam je bila naša prireditve), po katerih so se vile nepregledne vrste

osebnih avtomobilov, si lahko spoznal, kako se je počutil slovenski delavec že po nekaj let bivanja v Nemčiji opomogel. O čemer si doma še sanjati ni upal, to danes ima — svoj avto!

To pot smo naročili največjo dvorano v mestu. Tako so mogli vsi gostje dobiti

Ko so zaigrali naši fantje, je zavriskala vsa dvorana.

G. Lednik Jože iz Osterfelda je na veselici v Oberhausenu navdušil vso dvorano s svojo havajsko kitaro.

svoj prostor in so se lahko brez gneče zavrteli ob muziki.

Ob prihodu gostov, katere sta spremljala rojaka v narodnih nošah, je godba igrala koračnice. Potem pa je v imenu prirediteljev goste pozdravil Martin Zapotnik iz Meerbecka.

Pester program z dobro godbo, z veliko tombolo (med dobitki sta bili tudi dva nova kolesi) z nastopi »Pokaži svojo pevsko in igralsko umetnost«, z domačimi klobasami in sladkimi »krofi« je poskrbel, da so se udeleženci dobro počutili in da veselega dogodka tega večera ne bodo pozabili.

Lepo število naših rojakov je nastopilo pred mikrofonom in dokazalo, da tudi v tujini ljubi domačo pesem in muziko. Nastopili so posamezni harmonikarji, duet deklic ob spremljavi harmonike, duet fantov s kitaro, solospjev, solo havajske kitare in tercet naših fantov (harmonika, klarinet in trobenta). Vsi so želi navdušeno priznanje občinstva, posebno še tercet naših mladih rudarjev, in dobili za nagrado steklenico vina.

Veselica je potekala v veselem in počtenem vzdušju. Udeleženci so se tudi v miru razšli. Prireditelji se jim za njihovo vzorno zadržanje toplo zahvaljujejo.

Tudi v prihodnje bomo rojake pravočasno obvestili, kdaj in kje bodo naše prireditve. Obvestil in preklicev po radiu mi ne dajemo. Do sedaj jih je dajal nepoklican človek, ki se v stvari ni spoznal. Zato

so bili rojaki že dvakrat v dvomih, ali bo veselica ali ne.

Mladostovenci iz Oberhausena

Zakonca Gregl iz Oberhausena sta sprejemala goste na veselici. Tudi sama sta se veselo zavrtela.

Pismo iz onstranstva

(Nadaljevanje)

V noči, ko je mojega očeta zadela kap, se je zgodilo nekaj, česar ti iz strahu, da si boš to neugodno razlagala, nisem nikoli zaupala. Toda sedaj moraš to izvedeti. Vredno je že zato, ker me je bil takrat vprvič objel tisti zli duh, ki me sedaj muči.

Jaz sem spala pri materi. Njeno enakomerno dihanje je pričalo, da trdno spi.

Nenadoma sem zaslišala, da me nekdo kliče. Neki nepoznan glas je vprašal: „Kaj bo, če oče umrje?“

Jaz očeta nisem več ljubila, odkar je z materjo tako grdo ravnal; ljubila pravzaprav že takrat nisem nobenega več, kvečjemu sem čutila nekoliko nagnjenja do tistih, ki so bili dobri do mene. Ljubezen brez ozira na kak zemeljski dobiček živi le v tistih dušah, ki so v stanu milosti. Jaz pa nisem bila. Na skrivnostno vprašanje sem odgovorila, ne da bi se menila za to, odkod prihaja: „Ah, saj ne bo umrl!“

Po kratkem odmoru zopet tisto popolnoma jasno vprašanje. „Ah, saj ne bo umrl!“ sem zopet vzkliknila nevoljno.

In še vtretjič me je isti glas pozval: „Kaj bo, če oče umrje?“ — Sedaj pa mi je stopilo pred oči, kako je oče mnogokrat prišel pijan domov, kako je rohnel, kako je bil grob do matere, kako nas je bil pred ljudmi spravil v kočljiv položaj. Zato sem to pot zavpila trmasto: „To je pa čisto prav!“ Potem je bilo vse tiho.

Ko je drugo jutro mati hotela pospraviti v očetovi sobi, je našla vrata zaklenjena. Proti poldnevu so jih s silo odprli. Oče je ležal na pol oblečen na postelji kot — mrlič. Ko je bil menda šel v klet po pivo, se je bil prehladil. Sicer pa je bolehal že dalj časa.

(Ali je bil torej Bog pripustil odločitvi otroka, kateremu je bil ta oče še kolikor toliko dober, ali naj mu da še čas za kesanje in poboljšanje ali ne?)

● V Pirenejih je neki francoski vrtnar pridelal na eni sadiki 24 paradiznikov. Zanimivo je, da so bili na zunaj vsi beli in v sebi so imeli bel sok kot mleko.

Marta K. in ti sta me pripravili do tega, da sem pristopila k Dekliški zvezi. Jaz nikoli nisem prikrižala, da so se mi predavanja obeh prednic zdela le preveč farška. Igre so mi pa ugajale. Dale so mi priliko, da se udeležujem, in kakor veš, sem kmalu dosegla v njih glavno vlogo. To je moji nečimernosti še kar prijalo. Tudi izleti so mi ugajali. Parkrat sem se dala celo pogovoriti, da sem šla k spovedi in k obhajilu.

Pri spovedi pravzaprav nisem imela kaj povedati. Misli in besede pri meni niso prihajale na tehtnico, za hujša dejanja pa takrat še nisem bila zrela.

Ti si me nekdanj opominjala: „Anica, če ti ne boš molila, boš pogubljena!“ Res sem jaz molila zelo malo in še to nerada.

Ti si imela prav. Vsi tisti, ki v peklu gorijo, ali molili sploh niso ali pa so molili premalo. Molitev je prvi korak k Bogu in je tudi odločilen. Posebno molitev k Njej, ki je bila mati Kristusova in katere imena mi pogublenci nikdar ne izgovorimo. Molitev k Njej iztrga satanu več duš kakor bi mu jih najhujši greh privedel v roke.

Vsa besna nadaljujem, — ker moram — molitev je najlažje dejanje, ki ga je človek na zemlji zmožen. In prav na to najlažje dejanje je Bog navezal zveličanje. Kdor stano vitno moli, temu da Bog polagoma toliko milosti in moči, da se tudi najbolj umazani grešnik končno more dvigniti, tudi če bi tičal do grla v blatu.

Jaz v zadnjih letih svojega življenja sploh nisem več molila in sem se tako oropala milosti, brez katerih nihče ne more doseči zveličanja.

Tukaj mi ne prejmemo nobene milosti več. Pa celo če bi jo prejeli, bi jo porogljivo pahnil od sebe. Vsa spremenljivost zemeljskega življenja tukaj v večnosti preneha. Pri vas na zemlji človek lahko zdrkne iz stanu milosti v stan greha; včasih iz slabosti, včasih iz hudobije. Iz stanu greha se zopet lahko dvigne v stan milosti. S smrtjo pa je tega nihanja konec. Že z naraščajočo starostjo so skoki vedno manjši in redkejši. Res je sicer, da se človek prav do zadnjega trenutka še vedno lahko odloči za Boga ali pa proti Bogu. Vendar pa se odloči z zadnjimi utripi volje skoro avtomatično (nujno) tako, kakor je bil vaju v zadnjem času življenja. Dobra

ali slaba navada mu je postala druga narava, ki ga sunkoma potegne za sabo.

Tako je tudi mene. Jaz sem živela že več let popolnoma ločena od Boga. Zato sem se tudi ob *zadnjem klicu milosti* odločila zoper njega.

Ne to, da sem veliko grešila, pač pa to,

da nisem več hotela vstati, to je bilo zame usodno.

Ti si me večkrat vzpodbujala k poslušanju pridig ali pa k branju dobrih knjig. „Nimam časa za to,“ se je navadno glasil moj izgovor. Ali naj bi bila svojo notranjo negotovost še povečala?

Poudariti moram še tole: ko je bilo z me-

Vsako leto se 29. junija spominjamo mučeništva svetih apostolov Petra in Pavla. — Na kraju, kjer so križali z glavo navzdol obrnjenega prvaka apostolov Petra, na vatiškanskem griču, je danes veličastna bazilika in pred njo veličasten trg z obeliskom.

Trg je napravil arhitekt Bernini od leta 1656 do 1666. Stebrišča so napravljena iz 284 stebrov, 18 metrov visokih. Na stebriščih je venec kipov svetnikov in svetnic, mučencev in pričevalcev vere. Obelisk je ves iz enega 25 metrov visokega kamna, rdečega granita. Leta 39 po Kr. ga je dal cesar Kaligula pripeljati iz Egipta in ga postaviti v cirkus v bližini sedanjega trga. Tam je stal 15 stoletij. Pod papežem Sikstom V. je ar-

hitekt Fontani ta 327.000 kg težki obelisk po več mesecih dela prestaval iz cirkusa na sredo tega trga.

Sedanja bazilika sv. Petra je na kraju stare bazilike v čast sv. Petru, ki jo je zgradil cesar Konstantin. Ker je začela razpadati, so jo podrli in l. 1506. so položili temeljni kamen za novo baziliko. Več arhitektov se je lotilo dela in ga nadaljevalo. Končno obliko ji je dal slavni Michelangelo, ki ga je pa tudi prehitela smrt. Slovesno posvečena je bila bazilika 1626. Na desni strani je vatiška palača, kjer biva papež.

Na tem kraju se bo vršil prihodnje leto tudi napovedani vesoljni cerkveni zbor.

noj že tako daleč kakor tik pred mojim izstopom iz Dekliške Zveze, bi mi bilo neznanško težko, ubrati kako drugo pot. Čutila sem se negotovo in nesrečno. Toda pred željo po poboljšanju je stala stena.

Ti pa menda tega nisi spoznala. Predstavljalas si si vse tako lahko, da si mi enkrat celo rekla: „Opravi vendar dobro spoved, Anica, in vse bo zopet dobro!“

Jaz sem slutila, da bi bilo tako. Toda svet, meso in satan so me imeli že preveč trdno v krempljih.

V vpliv satana nisem nikdar verovala. Sedaj pa izpričujem, da ima on take ljudi, kakršna sem bila jaz, zelo močno pod vplivom.

Le mnoge molitve drugih in moje lastne, združene z žrtvami in trpljenjem, bi me bile lahko iztrgale iz njegovih klešč. In še te le polagoma. Danes sicer ni toliko telesno obsedenih kakor ob Kristusovem času, pač pa kar mrgoli notranje obsedenih. Res je, da satan tistim, ki se predavajo njegovemu vplivu, proste volje ne more vzeti. Vendar za kazni

za njihovo mlačnost Bog dopusti, da se „zli duh“ v njih takorekoč vgnezdi.

Jaz sovražim tudi satana; z druge strani pa mi on ugaja zato, ker skuša vas vse pogubiti, — on in njegovi pomagači, vsi od začetka stvarjenja padli duhovi. Njihovo število sega v milijone. Plazijo se po svetu okrog, v trumah gostih kakor roj komarjev, vi pa tega skoraj še slutite ne.

Nam, zavrženim ljudem, ni dano, da bi vas skušali. To je le delo padlih duhov. Vselej, kadar pritegnejo kako dušo v pekel, to poveča tudi njihovo lastno trpljenje. Toda česa sovraštvo ne stori, pa če tudi za ceno lastnega trpljenja!

(Dalje prihodnjič)

iz slovenskih krajev

V Kropi na Gorenjskem, kjer so že od nekdaj kovali železo, se je v zadnjem času poživilo umetno kovaštvo. Junija so tam praznovali »dan žebelarjev«.

30. maja se je zgodila v trboveljskem

rudniku nesreča. Jamski kopač Franc Mastnak in jamski vozač Viktor Marcen sta skušala postavljati manjkajoče stojke, križne opore in odstraniti premog. Pri tem se je zrušil nanju droben granit in ju zadušil.

Idrijski rudnik je dobil novo rotacijsko peč, v kateri bodo predelali po 250 ton rude dnevno. Razen živega srebra iz te rude dobivajo zadnja leta tudi druge koristne reči: živosrebrni oksid, sublimat in živosrebrno sol.

V Imenem ob Sotli je zadruga le dogradila avtomatiziran mlin za potrebe večjega dela šmarske občine. — Stari most čez Koprivnico v Celju so razširili, da je lahko sedaj speljati na most v blagem ovinku.

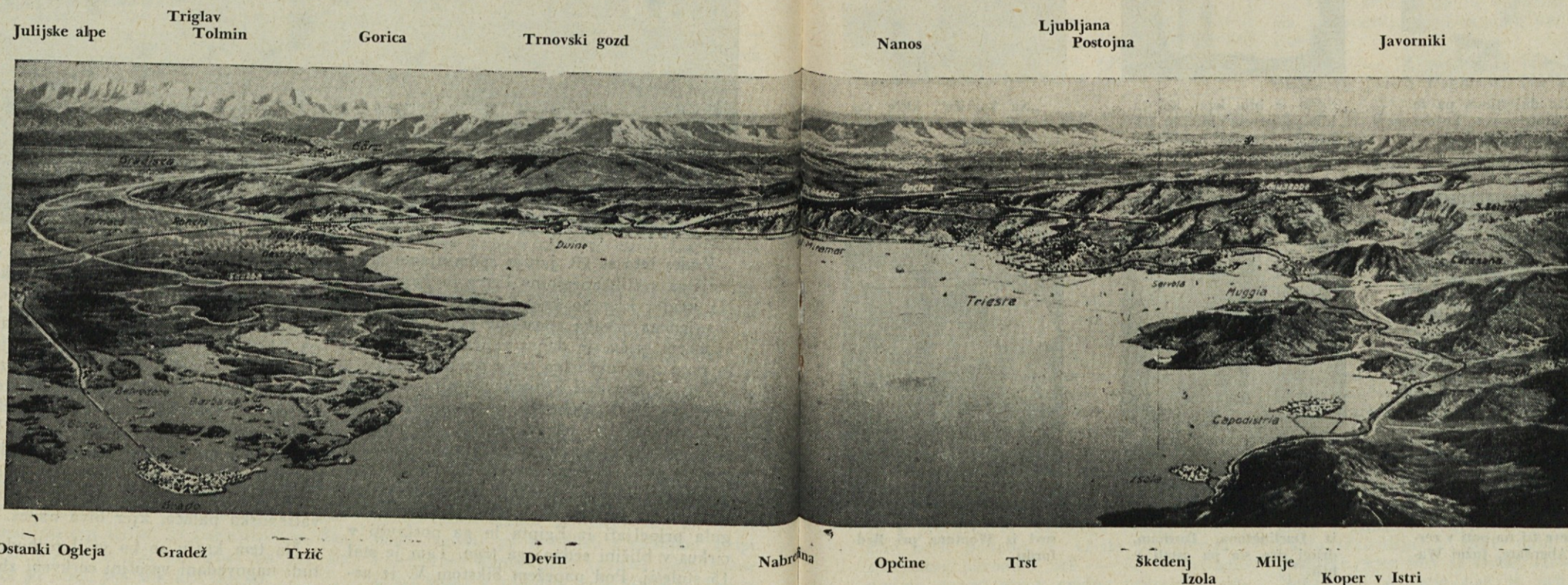
Na prvi maj se je peljal tovorni avto 16 otrok na Ostrožnem gledat gasilske vaje, a se je prevrnil. Večina otrok je bilo prepepljenih v celjsko bolnišnico. — Trije 10-letni fantiči so hoteli narediti v Koprju raketo na atomski pogon. Zmešali so žveplo, premogov prah in salpeter. Raketa se je razpočila in vse tri ožgala. — Nad Kamniško Bistrico

sta se v planinah ponesrečila dva ljubljanska študenta. Zajela ju je nevihta in sta padla 250 metrov globoko. — Okoli Kočevja je divjalo maja hudo neurje s točo in nalivom.

V Vipavi je umrl dolgoletni dekan č. g. Ignacij Breitenberger. Čez dva tisoč ljudi je bilo na njegovem pogrebu. Kmalu nato je odšel v večnost tudi č. g. Franc Širaj, župnik v Lokovcu nad Čepovanom.

Podzemeljsko jamo v Planini pri Rakeku so odprli za turiste. Ker še ni napeljan električni tok, svetijo kar s karbidovkami. — Akademski pevski zbor »Vinko Vodopivec« je nastopil s koncertom v grškem Solunu. Peli so razne pesmi jugoslovanskih narodov, a Grkom so bile najbolj všeč srbske in makedonske. — V dvorani zadrružnega doma v Grižah pri Žalcu so tekmovale razne igralske družine in so za tekmo priredili kar 6 iger. — V Zgornji Kungoti pri Mariboru so slavili 200 let obstoja domače ljudske šole.

»Če upoštevamo ogromne uspehe, ki smo jih dosegli v gospodarstvu, tedaj moram pri-

Tržaški zaliv z Julijskimi Alpami (zadaj levo) in Krasom (zadaj desno)

znati, da srčna kultura pri nas ni na primerni višini,« je moral priznati tudi predsednik Izseljenske matice v listu »Razgledi«. »Tudi razvoj tehnike osvaja človeka, toda le-ta sam po sebi ne more ustvarjati solidarnosti med ljudmi, dasi ji po svoje odpira in utira pot.«

Zadnje ljudsko štetje je naštel v Jugoslaviji 18,512.806 prebivalcev, v slovenskih

krajih v državi pa 1,584,338. Od zadnjega štetja so najmanj prirastka pokazali Slovenci (6,6%). Ljubljana se je povečala za 19,9% in ima 133.386 prebivalcev. V Sloveniji je 78,2 prebivalcev na kv. kilometer. Od drugih republik je le Srbija gosteje naseljena. Povprečen mesečni dohodek v Sloveniji na prebivalca je bil 21.000 din. (Politika 14. 4. 1960).

NA ANGLEŠKEM RASTE MLADI ROD

Še leto dni nima, pa že veselo motri svet Lojzka Gregorec iz Bedforda.

To je bilo lepo, ko sta bila pri prvem obhajilu Mihec in Francka Rehberger iz Bedforda.

„Na korajžo“, kliče vas Ivan Podpavec iz Hirwaina, Južni Wales.

Za trenutek so se ustavile šinigojeve tri na poti v cerkev v Aberdare, Južni Wales.

Samo dve sva, Bravenove, iz Darlingtona, Durham, drugi dve sta pa ostali v hiši.

Mi smo pa vsi štirje Frasovi iz Wootona pri Bedfordu.

V ANGLIJI

† **Ana Pevec.** — 24. maja popoldne se je v kraju Watton at Stone, pri Hertfordu nad Londonom zgodila huda nesreča. Tovorni avto je sredi vasi zavozil s ceste na pločnik in vrt ter pri tem do smrti podrl tri ženske, med temi tudi rojakinjo Ano Pevec, roj. Golob. Vračala se je s klinike, kamor je peljala na pregled dveletnega sinčka Rada. Po časopisnih poročilih je pokojnica, ko je videla, da bo nesreča, v zadnjem trenutku porinila voziček z otrokom od sebe ter je tako Rado ostal skoraj nepoškodovan. Pokopana je bila 31. maja na pokopališču Hertford. Njen grob je bil pokrit s cvetjem in venci, med katerimi je bil tudi venec Slovenskega društva. Pokojnica zapušča v Angliji moža in sina, v Nemčiji brata, v Avstriji mater in sestro. Vsem naše iskreno sožalje, pok. Ani pa naj bo tuja zemlja lahka. R. I. P.

London. — V juliju bomo drugo nedeljo, t. j. 9. julija, spet šli popoldne v cerkev na Farm Street v Londonu, kjer bomo praznovali praznik sv. bratov Cirila in Metoda s sv. mašo v stari cerkveni slovanščini. — Imeli bomo pa julija tudi v naši kapeli sv. mašo, le da bo v nedeljo, 16. julija, ob 5. uri pop. Je na god Karmelske Matere božje. — Tudi v avgustu na drugo nedeljo, t. j. 13. avgusta, bo sv. maša na 62, Offley Rd ob 5. uri popoldne.

Bedford. — V maju smo imeli kar veliko opraviti. V nedeljo, 14. maja, smo se udeležili majske procesije kot narodna skupina. Kot majska kraljica je bila Rehbergerjeva Jožica. Tu imajo po župnijah lep obred, ko vsa župnija nese Marijin kip iz cerkve na pripraven prostor, kjer potem kronajo kip s cvetličnim vencem in ga spet odneso med molitvijo in petjem nazaj v cerkev, kjer ostane ovenčan do konca meseca. Svoje šmarnice smo imeli na binkošti, ko sta k prvemu obhajilu pristopila Mihec in Francka Rehberger. Pri sestanku smo imeli tombolo ter spet dodali dobrih pet funtov za naš prapor. — V nedeljo, 4. junija, smo šli v procesiji sv. Rešnjega Telesa in sicer smo nesli podobo sv. Cirila in Metoda v spremstvu narodnih noš. — Še to moramo dodati, da 10 otrok pridno prihaja v slo-

vensko šolo, ki jo imamo vsako soboto v dvorani pri cerkvi na Midland Rd.

Krsti. — V Nottinghamu so krstili na Veliko noč Martina Karla Jurija Ferlinc. — Prav v istem kraju, 16. aprila Antona Petra Mihelič. — V Risci, Monmouthshire, je sprejel milosti krstne vode 26. aprila Anton Celestin Hladnik. — V Market Rasenu pa 13. maja Margareta Ipavec. — Mnogo zdravja in sreče!

Poroka. — Pred oltar sta stopila v Aberdare, J. Wales, 15. aprila Nancy Rees in Ciril Tratnik. — Čestitamo!

Prvo obhajilo. — V Doncastru 11. maja Sonja Lavrič in Breda Tivadar, 13. maja v Oldhamu Anica Grebenar. — 14. maja v Haslingdeni Roža Grkman in Roža Lešnik. — V Betfordu 21. maja Mihec in Francka Rehberger. — V nedeljo, 4. junija pa v Wolverhamptonu Anka Križman, v kraju Eastleigh blizu Winchestra Anton Kobra, v Worthingu Gizela Magdič, v Worsopu pri Nottinghamu sestrici Vinkler. — Vsem želimo, da bi ohranili radost, ki jih je spremljala na ta dan, vse svoje življenje!

Birma. — 12. marca je bila birmana v Bedfordu Jožica Pogačnik. Na binkošti pa v kraju Acharacle na Škotskem Milan in Martin Hrašovec.

Blagoslov. — Cerovi v Kempstonu pri Bedfordu so se preselili v novi dom ter so ga dali blagoslovit. — Filip Vidmar pa je tudi uredil svoj dom v Bedfordu ter ga dal blagoslovit.

V BELGIJI

Charleroi-Mons

Smrt. — V zadnjem času sta nas zapustila dva rojaka: Andrej Miško iz Le Moisnil (Namêche-Namur) in Ivan Trop iz Pont de Loup (Hainaut). — Prvi je več let delal pri neki grofici v Le Moisnil. Zadnje čase je precej trpel zaradi nahuhe. Aprila se mu je zdravje nenadoma poslabšalo; še preden so ga odpeljali v bolnico, je mogel prejeti sv. maziljenje. Umrl je 17. aprila v San Camillo v Namur. Pokojni se je rodil v San Paolo (Brazilija) l. 1901, nato živel blizu Postojne, kjer ima še nekaj sorodnikov. — Nekaj dni kasneje nas je nepričakovano

zapustil še Ivan Trop. Dočakal je lepo starost 64 let, čeprav je že dalj časa bolehal na rudarski bolezní. Rodil se je l. 1897 v Vidan (Maribor); smrt ga nam je vzela 24. aprila. Njegovi ženi, ki biva v Sloveniji, hčerki in sinovoma tukaj in ostalim sorodnikom: naše iskreno sožalje.

Poroka. — 13. aprila sta se poročila v Havré pri Monsu gdč. Ivanka Zimic in g. Donati Mauro. Obilo sreče v novem stanu!

Krst. — V družini Henrika Ragulič in Virginije Bottega se je aprila t. l. rodila hčerka Anita. Čestitamo!

Bolniki. — Srečno je prestala operacijo ga. Alojzija Krajnc iz Dampremy. Sedaj je na okrevanju v zdravilišču v Ardenih. — Doma še vedno bolehalo g. Rafael Murovec iz Farcienes, g. Otto Kola iz Châtelineau in Viktor Goljevšček iz Gilly. V Sanatoriju Marcinelle se pa zdravita Ivan Prezelj in Mihael Krofl, oba iz Gilly. — Nevarno se je ponesrečil z motorjem dne 28. maja g. Stanoko Klavžer iz Waufercée-Baulet. Imel je še srečo, ker bi lahko izgubil življenje. Želimo mu skorajšnjega okrevanja.

SLOVENSKA PRIREDITEV. — Tudi letos smo imeli tradicionalno domačo prireditev in sicer v novi dvorani »Familia« v Gilly-Haies. Organiziralo jo je naše Pevsko društvo »Jadran« iz Charleroi v nedeljo ljo 30. aprila.

Naš pevski zbor je prav lepo zapel pod vodstvom Ivana Kodeha venček slovenskih

narodnih pesmi. Naši najmlajši so nato deklamirali oz. zapeli več slovenskih pesmi: Danilo Rušt, Vladko Gorjanec, Rezika in Andrej De Smaele-Kotnik, Joško in Erika Bizjak... Letos smo povabili Dramatski odsek društva »Slavček« iz Limburga, da nam uprizori veseloigro v treh dejanjih »KAM IŽ ZADREG?« Lepo so zaigrali in v zadovoljstvo vseh. Po pestrem programu je sledila prosta zabava, med katero je bilo preskrbljeno za jedajo in pijačo; še kranjskih klobas ni zmanjkalo, čeprav je bila udeležba izredno velika. Poleg rojakov iz okolice Charleroi, Bruslja in Monsa je prišlo večje število naših izseljencev iz Limburga.

K lepemu domačemu razpoloženju je pomagal tudi lepo opremljen oder s krasnim ozadjem: slovenska vas med gorami. — Vsem, ki so kakorkoli pomagali k res lepo uspeli prireditvi, iskrena zahvala vseh navzočih, ki so res okusili ob domači besedi in pesmi košček domovine v tujini.

MAJNIŠKA POBOŽNOST. — Na zadnjo nedeljo, 28. maja, smo imeli vsakoletne »šmarnice« pri Fatimski Mariji v Pironchamps. Zbralo se je veliko rojakov iz okolice Charleroi. Lepo smo prepevali Mariji v čast lepe slovenske Marijine pesmi. Vsi udeleženci so prejeli spominsko podobico Marije Pomočnice.

SLOVENSKO ROMANJE. — Že v naprej vabimo vse rojake širom zapadne Belgije na romanje k lurški Materi božji v Quaregnon, ki bo v nedeljo 2. julija.

Takole so peli pevci »JADRANA« na slovenski prireditvi v Gilly (Belgija) pod vodstvom Ivana Kodeha. Malo jih je, pa vseno lepo zapoje.

Prizor iz igre „Kam iz zadreg“ (gl. poročilo iz Charleroi). V ozadju lepa slovenska vas, ki je rojake spomnila na domovino in jih spravila v še bolj domače razpoloženje.

Liège-Limburg

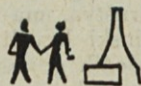
V Diepenbecku je 10. 6. t. l. g. Franc Cesar, **starosta Slovencev v Belgiji** slavil **diamantno poroko** s svojo soprogo go. Rozalijo, roj. Kozil. Slavljenc se je pred 85 leti rodil v Sevnici; slavljenka ima 80 let. V zakonu se jima je rodilo 13 otrok, od katerih jih 9 še živi. Sin Martin se je pred leti smrtno ponesrečil v rudniku. G. Cesar se še redno udeležuje slovenskih služb božjih in slovenskih prireditev. Bere »Našo luč« in »Katoliški glas« iz Gorice. Je še vedno prava slovenska korenina. Ne boji se čaše vina. Izredno je družaben in gostoljuben. Njegova soproga, po rodu Madžarka, je zgled dobrih krščanskih mater, posebljena dobrot. Slovenskega izselj. duhovnika vedno sprejema kot lastnega sina. Topla zahvala! — Jubilanta so počastila tudi naša društva. — Iskreno čestitamo s prošnjo do Boga, naj ju ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

Nova ognjišča so med nami ustanovili s **poroko**: Leopold Hočevar in Lidija Hulaš v Eisidenu; njegov brat Alojz Hočevar in Gertrud Diffor v Rottemu; član pevskega zbora Franc Mrak in Ana Janežič v Leutu, (ko čestitamo, se zahvaljujemo za njegovo sodelovanje v upanju, da bo ostal zvest naši skupnosti!); rojak iz Beneške Slovenije Pio Simiz in Ana Klavžar v Eisidenu; prav

tako v Eisidenu Ivan Sintič in Ljuba Nemeš, članica pevskega zbora (ko želimo obilje sreče, se ji zahvaljujemo in priporočamo za naprej). — Vsem petim mladim parom pristrčno čestitamo.

In naši **bolniki**? Ga. Jožefa Ribič, roj. Romih, iz Liègea, qe bila težko bolna, a se je že precej postavila na noge. Njen sin Ivan se mora nekoliko okrepiti in je zato na dobrem zraku v ardenskih gozdovih. Ga. Karolina Umek iz Eisidena je bila žrtev prometne nesreče; na srečo je ostala brez težjih posledic.

Rojaki v Eisidenu so se z veliko zvestobo večer za večerom udeleževali slovenskih **šmarnic** sredi cité-ja. Bog jih blagoslovi!

V FRANCII

Pas-de-Calais

70-letnico papeške socialne okrožnice »Rerum novarum«, 40-letnico »Quadragesimo anno«, materinski dan in zlasti 35-letnico delovanja Društva sv. Barbare v **Sallaumines**, vse to smo praznovali v nedeljo 28. maja 1961. Še ni bila ura štiri popoldne, ko so se začeli zbirati rojaki z vseh delov Pas-de-Calaisa. Iz Bruay so prišli kar z avtobusom. Celo Senegalec, novospreobrnjenec zadnje velike noči, ki stanuje pri

Starosta Slovencev v Belgiji Franc Cesar je s svojo ženko Rozalijo, roj. Kozil, praznoval 9. junija diamantno poroko, 60 let skupne življenjske poti, na kateri jima je Bog dal 13 otrok. — Na sliki sta jublanta s sinom Jožetom in njegovo ženo Marijo ter hčerkama Rozalijo in Ingrid ob njuni slovesni obnovitvi krstnih obljub.

slovenski družini, je bil z njimi. Iz Pariza je za to slovesnost prišel č. g. Nace Čretnik, direktor naših dušnih pastirjev v Franciji v spremstvu msgr. Zupančiča Valentina. Iz Lille in Roubaix so prišla naša dekleta in fantje v spremstvu sester rojakinj iz kongregacije Pomočnic duš v vicah.

Zahvalno mašo, pri kateri je imel lep cerkveni govor, je daroval č. g. Čretnik. Spremljalo jo je ubrano petje bruayskega pevskega zbora. Po maši smo zapeli pete litanije Matere božje in Zahvalno pesem.

V dvorani Mlinar je nato ob še večji udeležbi sledila slavnostna akademija. Slovesnost je začela z delavsko himno in z uvodnim pozdravom dušnega pastirja č. g. Stanislava Kavalarja. 35-letnico društva, materinski dan in zvestobo materinski besedi sta obravnavala v svojih navdušenih govorih predsednik zveze društev Sv. Barbare g. Blaž Zupančič in predsednik društva iz Bruay Martin Gregorčič. Otroci iz Slovenskega tečaja Méricourt-Mines so nato voščili mamicam in zapeli spevoigro »Pomlad«. Dekleta Zivega rožnega venca so predstavile prizor »Čudna kupčija«. Mladinski odsek pevskega zbora Bruay je občuteno zapel štiri pesmi in predvajal simbolični prizor »Ciganska sirota«. Med koncertom ženskega in mešanega zbora je č. g. Čretnik spregovoril zaključne besede. Izvajanje mladinskega kot ženskega zbora je spremljal kvartet bruayskih muzikantov, ki je med prireditvijo nastopil tudi s štirimi češkimi skladbami. Požrtvovalni dolgoletni zborovodja v Bruay g. A. Per pa nas je s svojimi domislicami v verzih, katere upamo, da bo »Naša luč« objavila, spravil vso dvorano v veselo voljo.

Pozno zvečer smo se kar utrujeni vračali na domove. Daj nam Bog dočakati še druge jubileje društva sv. Barbare!

Čez poletje bo naša služba božja gotovo v Méricourt-Mines: 2. julija ob 11 uri, 6. avgusta ob 11. uri, 13. avgusta ob 18. uri, 3. septembra ob 11. uri. — V Bruay: 2. julija ob 13. uri, 6. avgusta ob 13. uri, 13. avgusta ob 13. uri, 3. septembra ob 13. uri. — 15. avgusta bo vsakoletno romanje na Loretto (Zbiranje po 9. uri. Ob 10. uri slovesna maša, pred njo priložnost za spoved. Odmor. Ob 14. uri pete litanije. Odhod avtobusa iz Billy-Montigny ob 8. uri in Bruay tudi ob 8. uri). Romanje bosta vodila msgr. Valentin Zupančič in č. g. Jože Flis. Rojaki srčno vabljeni!

V zakramentu sv. krsta sta postala božja otroka v Méricourt-Mines 30. aprila Filip

Gabas, v Bruay pa 21. maja Mihael Pelszar. Srečnim staršem čestitamo!

20. apr. 1961 je za rudarsko boleznijo umrl rojak Alojzij Kastelic v Bauvin (Nord). Lepo previden z zakramenti sv. vere se je poslovil od svoje družine in od nas vseh. Rojen je bil 17. 11. 1901. v Križu pri Litiji, v Francijo je prišel l. 1924. Naj počiva v miru!

Slišite, Slovenci dragi!

Poslušajte prav lepo, kako jemlje v hladni zemlji naš prijatelj zdaj slovo.

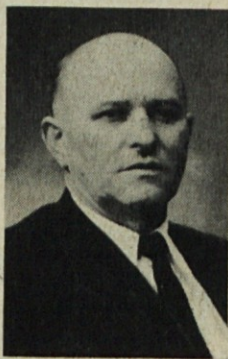
Dobro smo ga vsi poznali, za Alojzija klical.

po pravici spoštovali zaradi njegove pridnosti.

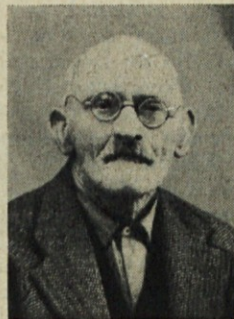
Zbogom, vi prijatelji moji, pokojni Alojz nam govori.

Zbogom, zbogom, ljubi moji, na svidenje nad zvezdami.

1. julija smo položili v tujo zemljo v Noyelles-sous-Lens Jožefa Sebiča. Umrli je v visoki starosti 80 let v svoji skromni hiši. 29. maja po nekajtedenski hudi boleznici, ki jo je zelo vdano prenašal. Pokrepčan z zakramenti sv. Cerkve je v miru in tiho odšel s te zemlje. Leta in leta je pokojnik trkal na vrata vseh rojakov v Sallaumines, Méricourt, Noyelles-sous-Lens in Vendin-le-Vieil ter jim z veliko točnostjo prinašal »Našo luč«, »Katoliški glas« in drugo dobro čtivo. Dolgo let je bil duša vseh katoliških organizacij v Sallaumines. S pokojno ženo je tako rad pomagal v vsem msgr. Zupančiču, od katerega se je še zadnji dan tako ganljivo poslovil na svoji smrtni postelji. Doma iz Jurkloštra, je šel v svoji mladosti v Av-

† Alojzij Kastelic

† Jožef Sebič

Tudi Silvo Štucin in Stoparjeva Vida v Nici (Francija) sta se zmenila za dokončno.

strijo, nato v Nemčijo, odkoder je prišel v Francijo, kjer je bil v rudniku večkrat hudo ponesrečen. Naj se spočije od vsega trpljenja in naj prejme večno plačilo za vse, kar je rojakom dobrega storil.

ZAHVALA. — *Družina pok. Alojzija Kastelic se zahvaljuje vsem, ki so spremljali pokojnega očeta na zadnji poti. Hvala g. patru benediktincu, ki se je v francoščini poslovil od rajnega v cerkvi v Meurchin. Srčna zahvala č. g. Kavalarju za lepe in tolažilne besede ter vodstvo pogreba na pokopališče Bauvin. Zahvala vsem, ki so darovali za spominsko ploščo s slovenskim napisom. Hvala vsem darovalcem cvetja. Zahvala g. Blažu Zupančiču za poslovilne besede pri odprtem grobu. Vsem ostalim udeležencem: prisrčen Bog plačaj. — Bauvin, 30. 4. 1961.*

Zalujoča družina Kastelic.

Pariz

V poletnih mesecih do konca avgusta se bomo zbrali pri naši službi božji vsako nedeljo ob šestih pop. na običajnem kraju: v kapeli Montcheuil, **33 rue des Sèvres, Paris VI**, Métro: **Sèvres-Babylone**. Kdor želi urediti kakšne dokumente, naj pride pred sv. mašo, ker moramo po sv. maši prostore izprazniti.

MARFAUX (Marne. — Smejeva gospa je 26. 3. v Odrancih izgubila svojo mater Terzijo Matko, sin je pri vojakih v Alžiru, hčerka je pa 18. junija bila pri slovesnemu obhajilu.

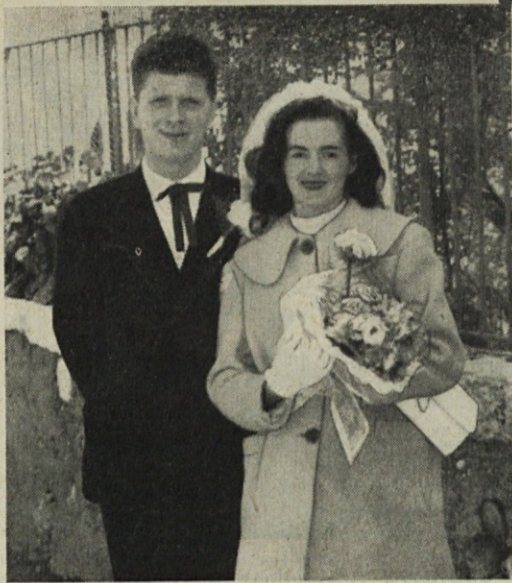
LISIEUX (Calvados). — V petek 14. julija, ko je francoski državni praznik in se torej ne dela, bo za Slovence sv. maša v Lisieux, ob 11. uri dopoldne, v kripti cerkve Saint-Désir (nova cerkev, ob cesti, ki pelje v Caen). Priložnost za sv. spovedo eno uro pred mašo. Vsi Slovenci iz Calvadosa in iz Eure prijazno vabljeni.

Aleksandru Želko je 25. 5. v Pečarovcih v Prekmurju umrl oče Jožef.

Nica

V majniški številki smo si ga z ozirom na Nico »malo privoščili«. Bilo je na račun župnika. Naj »prizadeti« da k celi stvari mal komentar. Vzdušja, o katerem je bil govor, ne bom demantiral, niti trdil, da bi bilo brez vsake resnosti. V poštev je treba jemati razmere in naše ljudi, kakršni so. Mnogi niso še nikoli doslej imeli priložnosti govoriti z duhovnikom. Tudi družba, med katero so se tukaj znašli, ni taka, da bi jih dvigala. Resnici na ljubo povem, da postajajo ti naši, vsaj slovenski »novi«, vse bolj in bolj prisrčno povezani s Cerkvijo. V vsako stanovanje teh naših ljudi morem priti vsak čas in bom gotovo z ljubeznijo sprejet. Tudi odziva za prejem svetih zakramentov je vedno več. Mislimi začenjajo, da je vendar božje življenje v naših dušah prva, največja in najsvetejša življenjska naloga.

Pošiljamo sliki dveh parov, ki so se poročili. Obe svatbi sta bili veseli. Naj bo Bog z njimi in z vsemi, ki so že zakonci. Prvi par vidite zgoraj.

Glejte na priloženi sliki iz Nice na novo srečna Lebanov Julij in njegova, sedaj žena, Vončina Ivanka.

Z ozirom na Marseille se bomo ponovno drugač oglasili. — P. J.

Ob nemški meji

Iz naše pisarne:

Sredi zgodnje letošnje pomladi, ko se je že vse veselilo prijaznega sonca, je žalostno zapel zvonček v slovenski koloniji Jeanne d'Arc ter naznanil, da je umrla dobra slovenska mati **Ivana Guček** po peti operaciji v bolnici Hochwald dne 18. aprila ob 14. uri. Mati 11 otrok je bila rojena v Dobjem pri Sevnici 10. 5. 1896. S 3 otročički je prišla v Francijo v La Machine, tam dobila četrtega in nato ostale v Cité Jeanne d'Arc. Po smrti dobrega moža je z vso pridnostjo skrbela za svojo družino. Ni bilo pogovora, da ne bi omenila svojih otrok, za katere je delala in molila. Večkrat se opravičujejo mlade matere z enim otrokom, da ne morejo v nedeljo k maši. Ta mati s toliko otroki ni opustila nobeno nedeljo sv. maše! Celo med tednom je pogosto prišla k sv. maši in sv. obhajilu. Male otroke je pustila spati, večje je vzela s seboj, pa je šlo! Iz njene hiše ni šel noben siromak lačen, duhovnikom slovenskim pa je bila prava mati! Po mnogem trudu in naporu si je zaželela — ko so bili že skoro vsi otroci poročeni — duhovnega počitka in miru. Tega je dobila v samotnem kraju ob jezeru Ha-

nau, kjer je več let vodila vso gospodinjstvo velike počitniške kolonije za mladino. Ko je kuhala za 60 do 90 otrok, je velikokrat rekla: »Moram skuhati dosti in dobro, da ne bodo otroci lačni!« Pridnost, molitev, dobrota, to so bile stalne njene spremljevalke. Tako je razumljivo, da se je pri pogrebu rajne matere zbralo izredno veliko ljudi, 3 duhovniki so govorili ob njeni rakvi in 2 zastavi sta se ji obenem z mnogimi rojaki in domačini poklonili ob grobu. V bolezni je bila večkrat previdena s sv. zakramenti, mnogi duhovniki pa so ji z molitvijo in bodrilnimi besedami lajšali njene bolečine. Naj ji Vsemogočni Bog in nebeška Mati Marija bogato poplača, kar je dobrega storila družini in vsem drugim, katerim je dala lep zgled pridne, dobre, krščanske matere. Sorodnikom izražamo sožalje.

Ista pomlad pa je prinesla veliko veselje družini Lucien in Marije Flis, ko sta dobila malega Franceta, krščenega na vnebohod 11. 5. v Creutzwaldu, kjer je bila malo prej krščena tudi deklica, ki je razveselila slovensko mater Alojzijo Štamcar, poročeno Kubiak. Naj nebeško Sonce božji Zveličar ogreva srca vseh novorojenih otročičev in njihovih staršev, da bo med njimi res krščanska ljubezen! Vsem čestitamo!

Z veseljem poročamo o krasno **uspelem slovenskem romanju** dne 1. maja v Habsterdick k Mariji Pomagaj z Brezij. V lepem vremenu je prihitelo tja s 5 avtobusi, 43 malimi avtomobili in raznimi motornimi kolesi več ljudi kot dosedanja leta. Po slovesni sv. maši je bilo razdeljenih 821 podobic, 186 romarjev je prejelo med njo sv. obhajilo. Sv. mašo je pel g. kanonik Halter, župnik iz Stiring-Wendela. Z lepimi besedami je slovensko in francosko pozdravil vse navzoče č. g. Čretnik, direktor kat. slovenskih misij v Franciji. Č. g. V. Zakelj, slov. izs. duhovnik iz Belgije, je v globokem govoru pokazal veliko nevarnost, v kateri je moderni človek, ki se briga samo za materijo in pozablja, da je materija človeku silno nevarna, ako je ne vodi duh. Celotni cerkveni zbor »Slomšek« iz Merlebacha je povzdignil pod odličnim vodstvom g. Emila Šinkovec vso slovesnost v zadovoljstvo vseh navzočih. Po slovesni sv. maši so lepo zapele naše pridne pevke iz Harsterdicka, pomagali pa so tudi drugi romarji, kar so mogli. Tudi k popoldanskim šmarnicam je prihitelo še več sto ljudi. Zopet so se razlegale lepe pete litanije Matere božje, in njih odpevi so segli kot vsako leto vsem romarjem globoko v srce. Cerkev je bila polna navdušenega petja. Pred šmar-

nicami je č. g. Stanko Kavalari Marijo Kra-
ljico miru v svojem lepem govoru prosil,
naj pomaga bednemu človeštvu do miru!
Slovenski izseljenski zastopnik pri Sv. sto-
lici v Rimu, č. g. Pavel Robič je vodil po-
poldansko slovesnost. Ta je nato še blago-
slovil vozila pred kapelo. Zatem pa so
polni srčne tolažbe in notranjega veselja
podali romarji drug drugemu roke z vz-
klikom »Na svidenje zopet drugo leto 1.
maja« ter odhiteli v 100 do 150 km odda-
nem redu. Zahvaljujemo se za pomoč vsem
našim dragim duhovnikom, ki so nas
obiskali: č. g. Kunstelj iz Anglije, ki je že
dan pred našim romanjem v Merlebachu
spovedoval, pridigal, č. g. dr. Robič, Čre-
tnik, Žakelj, Kavalari, Lavrič, Flis, Dejak,
pa tudi drugi, ki so zaradi dela prišli šele
popoldne: č. gg. Turk, Gaberc in dr. Felc
so nas zelo razveselili s svojim prihodom.
V cerkvi sta pridno pomagala poleg cer-
kovnika tudi naš rojak g. Motore in g. Kre-
belj, ki hvalevredno pomagata že 25 let
pri vseh Marijinih slovesnostih v Habster-
dicku. Vsem, ki so organizirali avtobuse,
vsem, ki so darovali za naš Marijin oltar:
tisočkratni Bog plačaj! Marija je pač goto-
vo vesela naših rojakov, ki jo tudi v tujini
tako zvesto častijo ter z molitvijo in krasnim
petjem poglabljajo ljubezen do naše ne-
beške Matere tudi v srcih drugih narodov.

Naš cerkveni zbor iz Merlebacha je na-
pravil 7. maja krasni **izlet** z avtobusom na
Dabo, kjer je bil rojen edini papež lotarinške
dežele, namreč sv. Leon IX. Kljub slabemu
vremenu je bilo razpoloženje vseh navzo-
čih dobro. Naš organist g. Kratz Arthur,
bivši franc. učitelj, je obiskal z nami sku-
paj svoj domači kraj in nam po poti po
mikrofonu v prijetni obliki narisal vso zgo-
dovino krajev, kjer smo se peljali. Na nje-
govo željo smo zapeli nekaj lepih Mariji-
nih pesmi tudi v njegovem rojstnem kraju
in v kraju, kjer je bila doma njegova mati.
Domačini so to z navdušenim ploskanjem
pozdravili. G. Mav Silvo je pridno skrbel
s svojo harmoniko, da je bilo razpoloženje
najboljše. Teško nam je postalo le, ko se
je od nas v Sarrebourgu poslovil č. g. dr.
Robič, ki se je od tam odpeljal z najlepšimi
vtisi — kot se je sam izrazil — od nas in
se vrnil v Rim. Šest dni je bil med nami,
pa so ga vsi vzljubili v Merlebachu in po ko-
lonijah, kjer so slišali njegove lepe pridige
in govore. Za uspeh tega izleta dolgujemo
mnogo — zlasti našemu častnemu predsed-
niku g. Kosecu, ki je vse organiziral. Vsem

za bratsko skupnost, dobro razpoloženje in
lepo vedenje pristrčna hvala.

Skrbimo vedno, da ne bomo krasnega uspe-
ha našega petja podrli in uničili s slabim
vedenjem na izletih. — St. Grims.

Ob Luksemburgu

Z romanja k Mariji Pomagaj v Habster-
dick smo se zadovoljni vrnil. Zdi se, da se
je Bog oziral prav na to romarsko sloves-
nost slovenskih izseljencev in prizanesel z
dežjem, ko ga je bilo prejšnji in naslednji
dan kar zadosti.

Naslednje nedelje v mesecu majniku pa
smo Marijo častili pred njenim oltarjem
po naših cerkvah zbirajoč se k šmarnicam,
kjer smo jo v njenih lepih litanijah prosili,
naj posreduje za nas pri svojem sinu Jezusu.

Nekaj novic imamo tudi. Družino Cirila
Veharja je na 1. maj razveselil sinček Mi-
hael. Gospa Vezenšek pa je postala tretjič
stara mama. Pri Kuneju (Aumetz) se je po-
ročil najmlajši sin, pekovski mojster, in je
tako prišla nova moč v hišo, kjer ni malo
dela; v St. Marie aux Chênes pa je sklenila
zakon s Poljakom Cwiglinskim Ana Vetrih.
Vsem: obilo sreče v življenju!

V Réhon-les-Longwy smo zvedeli kar za
dve smrti. Umrla je namreč gospa Oswald,
ki še ni bila tako stara, ne dosti nad 50, in
njena mama, stara 82 let, doma iz Prezida
na Hrvaškem, blizu slovenske meje niže od
Kočevja. Naše sožalje možu in sorodnikom!

Samo dva takšna „bloka“ sta v Franciji: eden v
Marseille-u in drugi v Briey, kjer stanuje na vrhu
v 16. nadstropju Tone Jankovič z družino.

Porurje

To pot smo imeli v Porurju zelo pestro življenje. Kar pogledjte naše poročilo v besedi in sliki in mislili boste že, da v mestih nemške industrije raste nova Slovenija.

1. **Krstili smo:** 16. aprila dvočiči Blanko in Eriko Žmavc, hčerkici Konrada in Marjete iz Sterkrade. H krstu sta ju prinesli gospe Silva Dobnik in Viktorija Lisjak. V nedeljo, 30. aprila, je bil krst Lidije Zorc, hčerkice Alojzija in Stefanije iz Osterfelda. Za botra sta bila zakonca Franjo in Julija Hospel. — Čestitamo!

2. **Poročili so se:** **Neuss/Rhein:** Dukarič Josip, rojen v župniji Bednja na Hrvaškem, in Verček Metka, rojena v Mariboru. Poroka je bila 11. aprila. — **Ostero-de-Harz:** Hvasti Jože iz Šmartina pri Kranju in Mlakar Jožica iz Zirov. Poroka je bila 22. aprila. — **Altenessen:** Franc Bracar iz Št. Ruperta na Dolenjskem in Ljudmila Cvirn iz Brestanice. Poroka je bila 29. aprila. V soboto, 20. maja pa sta se poročila Škvarc Janez iz Cola nad Vipavo in Renate Nowacki iz Altenessena. — **Essen-Segeroth:** Dolinar Stanko iz Križ na Gorenjskem in Ingrid Werntges iz Essena. Poroka je bila 30. aprila. — **Sterkrade:** 29.

aprila: Vtič Stanislav, rojen v Spodnjih Korenah, in Marija Nadisberg iz Sv. Marjete pri Ptuj. Oba stanujeta v Krefeldu. 7. maja: Brumen Anton, doma iz Sakošaka, župnija Sv. Lovrenc, in Hildegard Brauckmann, doma v Osterfeldu. 12. maja: Grimšič Alojzij, rojen v Ribnici na Dolenjskem, in Goris Marija iz Sterkrade. V soboto, 20. maja, pa smo imeli kar dve poroki: Tomažin Franc, rojen v Št. Rupertu na Dolenjskem, se je poročil z Elizabeto Glanija, rojeno v Ratiboru na Poljskem, Kokošinek Karel, doma iz Podgorja pri Slov. Gradcu, pa s Thome Henrietto iz Oberhausena. — **Alsdorf:** V nedeljo, 28. maja, sta se poročila Luštek Alojzij, rojen v Doljnem Karteljevem, župnija Mirna peč, in Ana Wölfel, rojena v Palenbergu pri Aachenu.

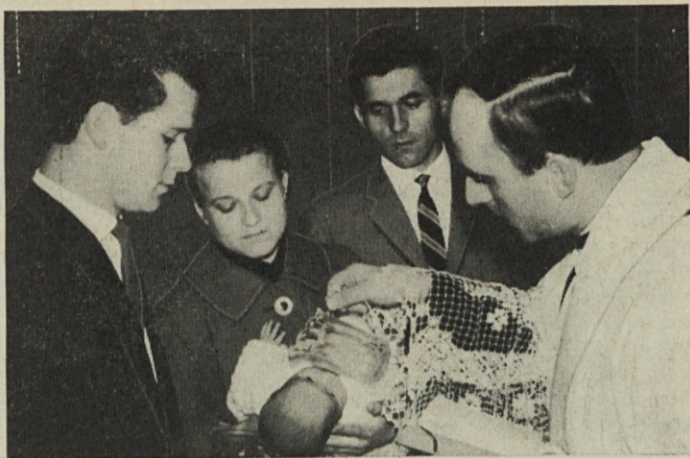
Vsem novoporočencem želimo obilo sreče in božjega varstva v življenju!

3. **Pogreb:** V večnost je odšla 23. maja ga. Karolina **Sevšek**, Staroslovenka iz Hamborna. Pokojnica je bila rojena v župniji Sv. Jakob pri Celju. V Nemčijo je prišla pred 50 leti in skoro ves čas živela v Hambornu. Njena zadnja želja je bila, da bi jo pripravil na slovo od tega sveta in spremil v posvečeno zemljo slovenski duhovnik. Pokopana je bila 26. maja na pokopališču »Fiskusfriedhof« v Hambornu. — Žalujemo ostalim, posebno trem sinovom, naše iskreno sožalje!

Mladostlovenci iz Porurja na majskem izletu. V svobodi in lepoti Eifelskih gričev so bili vsi židane volje.

Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.
(Krst Lidije Zorc v Westfaliji).

Na materinsko nedeljo so se po šmarnicah in blagoslovu otrok naše mamice v Porurju s svojimi malimi predstavile fotografu.

Slovenci iz Solingena in okolice pridejo radi k službi božji, ki je v Solingenu, St. Michaelskirche, vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne.

Stuttgart

V poletnih mesecih je slovenska služba božja v cerkvi sv. Pavla v **Esslingenu** ob pol šestih popoldne, razen prvo nedeljo vsakega meseca.

Ker smo ugotovili, da nas je precej Slovencev po raznih krajih severno od Heilbronna, smo se odločili, da bomo imeli od sedaj naprej vsako prvo nedeljo v mesecu ob 10.45 slovensko sv. mašo v župnijski cerkvi v **Üdheimu**. Prvič smo jo imeli 7. maja in prišlo nas je prav lepo število. Nato je bil v gostilni »Gasthaus Krone« lep zabavni popoldan s prijetnimi razgovori, ki so nam dali možnost, da se še bliže spoznamo, in pa z lepim prepevanjem slovenskih pesmi. Slovenski fantje se s svojimi tenorji in basi povsod dobro obnesejo. — Nato smo skupno poleteli še v Bad Friedrichshall in si tam ogledali zanimivi Saline Bergwerk, pri katerem je zaposlenih tudi nekaj naših mož in fantov. Radi bi bili razveselili bralce »Naše luči« s par posnetki, ki smo jih tam napravili, posebno s tistim, ki bi imel kip sv. Barbare v ozadju, a nam zaradi prešibke svetlobe žal niso uspeli.

Dne 4. junija smo v Üdheimu zopet imeli sv. mašo, a je slabo vreme bolj oddaljene ostrašilo, da so ostali doma. Smo pač zelo razkropljeni; prometne zveze niso vselej take, kakor bi jih človek potreboval, svojega avtomobila pa zaenkrat še ne premoremo vsi. — Izselski duhovnik obvešča, da bo prihajal v Üdheim že v soboto popoldan, da bo dal izseljencem tudi priložnost

za sv. spoved od 5 ure naprej in enako tudi v nedeljo zjutraj od 6.30 ure pa vse do začetka slovenske službe božje.

V NIZOZEMSKI

O Božiču je iz nepojasnjenih vzrokov pogorela naša slika Marije Pomagaj z Brezije. Slovenska umetnica v Parizu ga. Marjanca Savinšek nam je z vso predanostjo in spretnostjo naslikala novo. Prvo nedeljo v majniku so se Slovenci iz okolice zbrali k prvim šmarnicam ob novi podobi Marije Pomagaj. Sliko je blagoslovil rektor samostana p. Van Gallen, OFM, in podal tudi priložnostni nagovor.

Vse nedelje majnika so Slovenci zvesto hodili k šmarnicam in v petih litanijah dajali duška svoji ljubezni in zaupanju do Matere božje. Posebno številni so bili zadnjo nedeljo. Marija ne bo pozabila njihove zvestobe.

Drugo nedeljo smo se po šmarnicah zbrali v dvorani na Nieuw Einde k »**mate-rinskemu dnevu**«. Društvo sv. Barbare v Heerlerheide je našim materam pripravilo prav prijetno presenečenje. Naša mladina jih je razveselila s skrbno pripravljenimi odrskimi nastopi in »Zvon« je ubrano zapel nekaj narodnih. Potem so prišle na vrsto domače klobase, vino, kolači in druge dobrote. Do pozne ure so se navzoči zabavali v prijetni domači družbi.

Voditelji slov. rudarskih društev Sv. Barbare v Porurju do pričetka 2. svetovne vojne so se sešli z izselj. duhovnikom dr. Zdešarjem pri duhov. svetniku Hegenkötterju v Twistedenu. Med potjo so obiskali znano Marijino božjo pot Kevelaer. — V prvi vrsti: Zapotnik Martin, Dobravc Jože, Lindič Janez, Vodušek Jože in g. duh. svetnik Hegenkötter. V drugi vrsti: Borišek Franc in dr. Janez Zdešar.

Slovenska folklorna skupina na Nizozemskem, fotografirana v Nieuwenhagen 1. 1960. Na sliki manjkajo še štirje člani. Skupina je s svojimi plesi, petjem, glasbo in narodno nošo že velikokrat nastopila in pokazala drugorodcem kulturno višino slovenskega naroda. Med drugim so dvakrat nastopili na nizozemski televiziji, na Expo in na raznih slovenskih ter nizozemskih prireditvah. Lani so v folklornem tekmovanju z Madžari in Poljaki dobili drugo nagrado, z zelo majhno razliko nasproti madžarski skupini, ki je odnesla prvo nagrado.

Na binkoštni ponedeljek je »Zvon« svojim članom oskrbel krasen izlet v Luksemburg. Vreme je po nalivih binkoštna nedelja bilo v resnici sijajno. V krasnem soncu smo hiteli skozi ardenske gozdove v Belgiji do St. Vitha, kjer smo prisostvovali sv. maši in zajtrkovali. Naslednja postaja je bil slikoviti Clervaux, kjer smo obiskali poznano benediktinsko opatijo in v njeni cerkvi zapeli »Večerni zvon«. Kosili smo v Vindenu, osrednji turistični točki te svobodne in urejene dežele. Zadnja postaja naše dolge poti pa nas je vodila skozi ljubke vinske gorice ob reki Moselle, vodila v vinsko klet v Remichu ob nemško-francoski meji. Izredno dobro razpoloženi so se izletniki šele proti večeru obrnili proti domu.

Prvo nedeljo v juniju sta »Zvon« in Slovenska folklorna skupina nastopila pri slovesnostih ob blagoslovitvi zastave Slovenskega pevskega in kulturnega društva »SLOMSEK« v Eisdeni v Belgiji.

Društvo sv. Barbare v Hoensbroecku sporoča: Procesije v Hoensbroecku se bo udeležila tudi društvena zastava. — Drugo nedeljo v juliju popoldne bo skupno slovensko romanje k Mariji Pomagaj v Heerlen. — Izlet društvenih članov in prijateljev bo 16. julija v Luksemburg.

Naši **bolniki**: G. Romih je spet za nekaj časa bil v bolniški negi v Heerlenu. Iz zdravilišča se je po enoletni odsotnosti vrnil g. Ivan Banič, Dobrodošel v naši sredi.

ZAHVALA. — Toplo se zahvaljujem vsem rojakom, ki ste me tako pridno obiskovali v bolnici, posebno našim šoferjem, ki so vozili še druge bolehnke k meni, to je: g. Francu Bobancu, g. Pepi Drenovcu, g. Viliju Vanbers, g. Francu Grošlu, pa tudi č. g. Vinku Zaklju. Nisem pričakoval, da boste prevzeli toliko truda in stroškov zaradi mene. Naj vsem Bog poplača; jaz se bom skušal temu oddolžiti s svojo lastno skrbjo za druge bolne. Bog Vas živi še na mnogo leta! — Ivan Banič.

Slomškova slavje

v Belgiji

Slovensko pevsko in kulturno društvo »Slomšek« v Eisdenu v Belgiji je za blagoslovitev svoje zastave 4. junija 1961 pridilo izredno lepo versko, kulturno in narodno manifestacijo.

Ob štirih popoldne so se naši rojaki iz Belgije, Holandije in Nemčije zbrali v župni cerkvi k službi božji. Ob oltarju so bile zastave društva sv. Barbare v Eisdenu, društva »Slavček« v Waterscheju in Zwartbergu ter zastava društva »Slomšek«. Monsignor Stanko Grims je ob asistenci č. gg. Antona Ilca in dr. Rafka Vodeba opravil sv. daritev, nazorno in prisrčno podal priložnostne misli na osnovi nedeljskega evangelija in blagoslovil zastavo, kateri sta botrovala ga. Slavka Roex-Brečko iz Brus-

lja in g. Franc Krpač, zvezni predsednik iz Eisdenu. Na koru so domači pevci pod vodstvom g. Vilija Roglja zvonko zapeli »Je mrak končan« in »Ave Jezus«, »Zvon« iz Heerlerheide v Holandiji pa pod vodstvom prof. Willemsa dovršeno podal Tomčev »Sanctus« in »Večerni zvon«.

V nabito polni dvorani je najprej moški zbor iz Eisdenu zapel na čast novi zastavi: »Zastava naša«. Sledil je pozdrav g. Stanka Revinška, predsednika društva. Dr. Rafko Vodeb je kot slavnostni govornik v jedrnatih besedah prikazal življenje in delo škofa Martina Slomška. Sledila je sijajna mladinska igra: »Domovina, sreče kraj«, ki jo je napisal Jože Krivec. Igro so nad vse ljubko v režiji g. Štefana Roglja podali naši najmlajši. Ne moremo vsakega posebej omenjati, ali moramo pripomniti, da so dečki in deklice z gdč. Marijano Javornik

Po blagosloplitvi zastave Slov. pevskega in kulturnega društva „Slomšek“ v Eisdenu v Belgiji. Narodne noše, naše zastave (z novo v sredini) in z botro go. Slavko Roex - Brečko.

na čelu s svojo pesmijo in besedo marsikomu privabili solzo v oči. Sledile so narodne pesmi moških zborov društev »Zvon« in »Slomšek«. Za večino prisotnih je bil nekaj čisto novega nastop slovenske folklorne skupine iz Holandije, ki nam je krasno podal vrsto narodnih plesov: »Sva z ljub'co se pobotala«, »Polka«, »Le sekaj, sekaj smrečico« in »Še kikeljco prodala bom«. Plesalci pod vodstvom g. Pepija Drenovca so doživeli nič manjše odobravanje kot pevci in igralci.

Ob koncu prvega dela programa je društvo »Slomšek« po svojem predstavniku g. Stanku Revinšku sporočilo, da imenuje nemornega kulturnega delavca, bivšega pevovodjo in še vedno do skrajnosti požrtvovalnega učitelja naše mladine g. Štefana Roglja za častnega predsednika Slovenskega pevskega in kulturnega društva »Slomšek«, g. Franca Krpača pa za častnega člana istega društva v priznanje za večdesetletno delavnost za slovensko stvar v tujini in za njegovo zvestobo krščanskim idealom. Oba sta dobila krasne diplome, ki jih je izdelala č. sestra Justina, slovenska uršulinka v Holandiji. Oba odlikovanca je krajevni slov. izselj. duhovnik s priložnostnim nagovorom predstavil občinstvu. Slovenski duhovnik je navzočim stavil v zgled družino g. Remo Roex in njegove soproge, ki z gledno skrbita za otroke: Milana, Ingrid in Reziko in vsi, otroci in starši, lepo govore slovensko, čeprav je oče Flamec ter je mati vzgojena že v tujini. Iz tega razloga je društvo go. Slavko Roex zbralo za botro Slomškove zastave. Duhovnik je tudi omenil, da je v dvorani najstarejši Slovenec v Belgiji, g. Cesar, ki bo prav v tem tednu pri popolnem zdravju in moči s soprogo obhajal diamantno poroko.

Drugi del akademije so otvorili rojaki iz Nemčije. Pozdravne nagovore so imeli č. g. Ciril Turk ter zastopnika starih in novih slovenskih naseljencev. Slovenec iz Nemčije nam je, ob fantu in dekletu v slov. narodni noši, na havajki dovršeno zaigral nekaj narodnih melodij. G. Tone Ilc, župnik ruskih katoličanov v Belgiji, je opozoril na delavnost škofa Martina Slomška za zблиžanje ločenih krščanskih slovanskih bratov. Povedal je, da je Slomšek ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda.

Nato so se spet vrstili folklorna skupina, »Zvon« in »Slomšek« v mešanem zboru. Lepega je bilo skoro preveč. Za zaključek nam je msgr. Grims izrekel toplo besedo pobude.

Kulturno, narodno in idejno moremo to svečanost smatrati za najpomembnejšo slovensko prireditve v Belgiji po vojni.

Društvo »Slomšek« smatra za prijetno dolžnost zahvaliti se slovenskim bratom in sestram iz Holandije, ki so prihiteli v tako lepem številu in s tako sijajnimi točkami obogatili program akademije. Želimo naglasiti, da so nas zelo razveselili rojaki iz Nemčije, ki so s svojo prisotnostjo hoteli pokazati svojo solidarnost z rojaki v Eisdenu pri naporih za zmago idej škofa Martina Slomška v izseljeni Sloveniji. Topla zahvala rojakom iz občine Genk, iz Eisdena in okolice, Bruslja, Louvaina in Liègea.

Sijaj prireditve je povečala prisotnost številnih slovenskih duhovnikov. Poleg

JUNIJSKI SPOMINI

Vsako leto junija se spominjam na tiste tedne po osvoboditvi, ko so po raznih krajih naše domovine kar brez sleherne sodbe zverinsko pobijali nedolžne rojake, ki so zagrešili le to, da so bili drugačnega nazora kot njihovi ubijalci. Čez dvanajest tisoč gre število pobitih in pometanih v kraška brezna... Ker je ta zločin tako strašen in se ne da opravičiti, je ukazano popoln molk o tem. Pišejo razne spomine na nekdanje dni, o tem pa seveda ne smejo pisati, ker jih je sram.

Primer nemškega ubijalca Eichmana, ki se je dolgo skrival — bi rekli: na koncu zemlje —, a je le prišel v roke pravice, letos meče svojo luč tudi na te žalostne dogodke, ki so se zgodili na naši zemlji in so jih zagrešili domači ljudje. Slej ko prej se vse poravnava in poplaka. Če skuša človek sam popraviti, kar je bilo storjenega narobe, je mnogo bolje. Čim več volje pokažeš za to sam, tem bolje. Prav bi bilo, ko bi tudi to svojo preteklost povedali in jo sporočili svojim sinovom in hčeram, da bi ti v svojem življenju drugače ravnali.

Nedolžne žrtve namreč terjajo poravnave.

Prijatelj padlih.

Vrnitev na dom

msgr. Stanka Grimsa iz Francije, so prišli tudi g. dr. Janez Zdešar in g. Ciril Turk iz Nemčije, g. Kazimir Gaberc s svojo go. mamo iz Charleroi, g. Anton Ilc in njegov sodelavec oče Ivan iz Bruslja in dr. Rafko Vodeb iz Louvaina. Veseli smo bili naših »louvainistov«: inž. Lada Batističa in inž. Franca Horvata s soprogo iz Louvaina ter dr. Antona Volčanška iz Bruslja.

Poročilo o tej lepi proslavi bomo najlepše dovršili z navedbo zaključnih misli slavnostnega govornika dr. Vodeba: »In kaj bi vam povedal Slomšek, če bi bil zdaj-le na mojem mestu? Dejal bi, da bodite veseli, da si radi zapojte, kajti veselega človeka ima tudi Bog rad; dejal bi, »da smo ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi«, tako je zapisal njegov sodobnik in prijatelj Prešeren, da pa mora človek najbolj ljubiti svoj lasten narod, ker tako zahteva naravni red; dejal bi, da se dobro naučite jezika ljudi, med katerimi živite, da pa ne smete zatajiti domače govornice, kakor ne morete zatajiti lastne matere; dejal bi, da je človek tudi v atomskem veku otrok božji, da mora živeti po božji postavi. Z eno besedo: Ponovil bi besede, ki jih je povedal in ki ste si jih vi zapisali na zastavo: SVE-TA VERA BODI VAM LUČ, MATERIN JEZIK BODI VAM KLJUČ DO ZVELIČAVNE OMIKE.

Doigo že sem si želela vrniti se v rojstni kraj, svoje drage spet objeti in biti z njimi kot nekdanj. Končno je došel zaželeni čas. Dospela sem v domačo vas. Znašla sem se spet doma, kjer sem uživala mladost...

Ali kaj sem doživela? Razočaranje grenko: niso me več poznali, ko sem jim podala roko. Gledali so me postrani kot neznano tujko in zavidno opazovali mojo lepo obleko. »Kako to, da si prišla?« so mi dejali mrzlo. »Tu ni več, kot je bilo nekdanj...« so mi pripovedovali. »Kako to, da sem prišla? Saj sem vaša, vašega rodu!« sem si odgovarjala in jih gledala.

Nihče mi ni dejal: »Ostani z nami, tvoj dom je tu.« Govorili so mi le: »Ti živiš v bogatem mestu, kjer je sreča. Tu je le trud, trpljenje, črna beda.« Tako so mi dejali in niso vedeli, kako je meni. Niso vedeli, kako mi je v tistem mestu bilo hudo. Kaj je domotožje ti ljudje ne vedo...

Meč so mi zadali v moje srce. Gnalo me je proč, le proč, spet nazaj v daljno tujino. Le mamica so jokali, jokali tako strašno, ko sem jih spet zapuščala. Pa mi ni bilo mogoče ostati. Le tja na tihi dom sem se še podala, tja, kjer mi dragi moji spe, ki so me nekoč ljubili in so pod zemljo dolgo že. Ob grobu dragega mi ateka sem potožila svoje gorje in ga okrasila s svojimi solzami.

Tako z usodo žalostno odšla sem spet. Solze so padale po svetih tleh, ko sem se poslovila spet od vseh. Odpotovala sama, sama sem spet v daljni tuji svet, med tujce spet živet.

Le eno mi ostaja: misel na moj dragi dom. Ostaja mi ta svet spomin, dokler živela bom...

Rojakinja, Anglija

Nameščenci in nameščenke Mohorjeve tiskarne v Celovcu, kjer se tiska „Naša luč“, z odgovornim urednikom monsign. dr. Jankom Hornböckom v sredini.

*Prisrčna hvala
vsem,
ki so omogočili
s svojimi darovi izid te
jubilejne številke.*

KRIZANKA

Vodoravno: 1 vrsta orožja, 4 izraz pri šahovski igri, 7 to-le (hrvatski), 8 del sobe, 9 žensko ime (mati Device Marije), 10 znamka letal, 11 divja žival, 14 borba, 17 nedoločnik glagola „grem“, 18 pokoj, 19 del glave (čutilo), 20 skupina čebel.

Navpično: 1 če kaj teče, 2 isto kot 7 vodor., 3 kjer hodimo, 4 mesec v letu, 5 isto kot 9 vodor., 6 kdor krade, 11 sveto mesto, 12 isto kot 17 vodor., 13 mlečni izdelek, 14 iglasto drevo, 15 isto kot 19 vodor., 16 vzklík.

1	2	3	4	5	6
7	—	—	9	—	—
8	—	—	10	—	—
11	12	13	14	15	16
17	—	—	19	—	—
18	—	—	20	—	—

POSETнице

Branko je bil na slovenski prireditvi in je tam govoril z več deklet, ki jih prej ni poznal. Od štirih je dobil vizitke z imenom. Kaj so te gospodične?

1.	Cilka V. Tečar	3.	Katica Rana
2.	Dora Plakaj	4.	Zorica Zbodnav

TAJNO DIPLOMATSKO SPOROČILO

- 2, 4, Gaulle
- 1, 2, 3, Zirafa
- 3, 4, 1, Tunis
- 1, 2, UNO
- 4, 5, Paris

Kaj pove to tajno diplomatsko sporočilo s francosko-alžirskih razgovorov?

DOPOLNILNICA

1. — O — E — ime društva slov. izseljencev
- U — E — sedlo v Karavankah
- E — I — A kraj blizu Kolpe
- — — — I — A junijska roža
- — — — A — — Anglija
- A — A — A — delavec v gostilniškem obratu
- — A — I — A Jugoslaviji sosedna država
- A — — — E — roparska ptica
2. — — — O — O — je lahko škodljiv za človeka
- Od 1 — 2 ljuba nam dežela.

REŠITVE UGANK IZ 5. STEVILKE NL

Križanka: Vodoravno: 1 os, 5 knjige, 7 ne, 8 kri, 9 ogorek, 11 ne. — Navpično: 1 okno, 2 sneg, 3 igre, 4 šek, 6 ikre, 10 on.

Napis: Naša luč, 10. letnik, številka 5.

Posetnica: Murska Sobota.

Živalski glasovi: Kruh.

Majniški pesmi: Spet kliče nas venčani maj, že krasni majnik se razliva.

O ODŠKODNINI BEGUNCEM, ŽRTVAM NACIZMA

V letošnji prvi številki NL smo poročali o možnosti odškodnine prizanim beguncem (ki so pod zaščito UNO), ako so bili žrtve nacizma. Opozarjamo, da ni nobene zakonske podlage za odškodnino zaradi škode, ki jo je kdo utrpel na premoženju, v poklicu ali vsled izselitve. Gre le za škodo na zdravju, kar je treba zdravniško tudi dokazati. O priznanju škode bo odločal nemški zvezni upravni urad v Kölnu (Bundes-Verwaltungsamt).

Za dobro voljo

Vzrok starosti. — Vprašali so 99 let stara rega moža: »Kaj mislite, zakaj ste dočakali tako visoko starost?« — »Zato sem dočakal tako starost, ker sem se že pred toliko leti rodil,« je odgovoril.

Tatovska morala. — Dva spretna tata sta vdrla ponoči v trgovino moških oblek. Eden se hitro spravi na delo, drugi pa si najprej malo ogleda trgovino. Zapazi pri neki obleki listek s precej visoko ceno. »Poglej, Viko, kako je ta obleka draga! Ta trgovec krade ljudi, ko tako drago prodaja...«

Humoristov odgovor. — Prijatelji slavnega humorista Macka Twaina so se nekoč spomnili, da je čez par dni Twainov god. Ker niso vedeli, kje trenutno je — Twain je namreč veliko potoval — so napisali na razglednico: »Macku Twainu, sam Bog ve kje«. Več tednov zatem jih presenetil kratak Twainov odgovor: »Ne le Bog, tudi pošta je vedela kje...«

Moderna žena. — Mladi zakonski mož se je vznejevoljil, ko je zapazil, da je žena naročila »na obroke« precej drage preproge za hišo. »Zakaj nisi vzela cenejših?« pravi. »Ampak, moj ljubi,« reče ona, »saj te ne stanejo prav nič več, le malo dalj časa jih bova plačevala.«

Mnogo naših izseljencev še ne ve, da imamo na zalogi lepo število

povestnih in drugih knjig

Na željo vam pošljemo cenik.

Ob 10-letnem jubileju

»Naše luči«

nudimo do 15. septembra t. l.

posebno priložnost

Pošljite nam vrednost 25.— šilingov

(50 bfr, ali 4 DM, ali 5 NFr. ali 600 lir ali 12 angl. šilingov).

Z obratno pošto boste prejeli kolekcijo treh povestnih knjig in sicer tisto, katero želite.

1. kolekcija

- K. Mauser, Velika rida, 128 strani;
- K. Srienec, Pastir Ciril, 112 strani;
- K. Mauser, Prokleta kri, 124 strani.

2. kolekcija

- J. Jurčič, Deseti brat, ilustriran roman 356 strani;
- Fr. Bazilij, V kraljestvu lutk, 148 strani;
- B. Ambrožič, Domislice, 120 strani.

3. kolekcija

- Vieser, Hema Krška I., 208 strani;
- Vieser, Hema Krška II., 175 strani;
- Fr. Kotnik, Storijske II., 88 strani (ilustrirano).

4. kolekcija

(za kratek čas)

- H. S., Stric Jaka, povest v slikah;
- Rotman, Kozamurnik, povest v slikah;
- Fr. Bazilij, Cmoček poskoček, 148 strani.

5. kolekcija

- L. Ilija, Domače zgodbe (ilustrirano), 104 strani;
- K. Mauser, Sin mrtvega, 112 strani;
- ena od knjig iz gornjih kolekcij.

Pišite in naročajte na naslov: Družba sv. Mohorja v Celovcu - Klagenfurt, Viktringer Ring 26, Austria.

Brihtnost. — Mama: »Edo, vidim da si dal bratcu malo jabolko. Ali mu nisi dal, da bi izbral, katero hoče?« Edo: »Seveda, mama. Rekel sem mu, da si lahko izbira med malim in med nobenim.«

Posebna rdečica. — Lojzek: »Kajne, mamica, če je koga sram, zardi po vsem obrazu. — Mati: »Da, dravec moj!« — Lojzek: »Zakaj pa je strica Janeza sram samo z nosom?«

Slabo primero je izbral. — Učitelj zavlada v šoli učencem vprašanje: »Če je na katedru sedem muh in eno ubijem, koliko jih ostane?« »Ena,« odgovori najslabši učenec.

Povsod je tudi nekaj dobrega. — Prijateljici se pogovarjata o svojih izvoljencih. »Moj ima tudi napako, kaj hočeš: igra,« pravi ena. »Ampak ima tudi dobro lastnost: pri igri dobi!«

Pred sodnijo. — Sodnik: »Pravite, da vas je žena udarila s kladivom po glavi. Vendar nikjer ne vidim, kakšnega udarca.« — Mož: »To imate prav, gospod sodnik, ampak če bi videli kladivo, bi drugače govorili.«

Režim. — Jaka se ne počuti dobro in gre k zdravniku. Ta mu po pregledu pravi: »Veste, ne smem vam skrivati: prehud krvni pritisk imate in je nevarnost, da vas zadene kap. Od danes naprej morate držati strog režim pri jedi: samo sadni sok, pečeno meso brez maščobe in nekuhane reči.« Jaka, ki ima odličen tek pri jedi, vpraša zdravnika. »Prav, gospod doktor! Ali moram to, kakor pravite, jemati pred jedjo ali po jedi?«

NAŠA LUČ izide desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta. — NAROČNINA: 28 šil., 50 bfr, 6 NE, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Odg. urednik: dr. Janko Hornböck; založba: Družba sv. Mohorja; tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu. — UREDNIŠTVO in UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec — Klagenfurt, Austria. — Printed in Austria.